

Šk. god. 2013./2014.

BARIJKO

ŠKOLSKI LIST OŠ BARILOVIĆ

Br. 7

SADRŽAJ:

Riječ ravnateljice ----- Vesna Car-----	3
Mal a škola ----- Josip Novosel-----	4
Razredna nastava	
PŠ Belaj -Barica Banjavčić, Marijana Bosiljevac, Nada Višal, Renato Ilić-----	5-15
PŠ Leskovac ----- Lidija Gojak Pavlić-----	16-17
PŠ Siča ----- Maja Pignar Mijović-----	18-22
MŠ Barilović ----- Danijela Zatezalo, Anka Grman-----	23-31
Pedagoški kutak: Neprihvaćeni učenici u razrednom odjelu----- Dejana Kirinčić---	32
Mladi stvaraoci: Lиковni, literarni i novinarski radovi učenika predmetne nastave (mentorice Mirjana Vranić Šušlje, uč. hrvatskoga jezika, Nevenka Mikulić, uč. likovne kulture, Branka Dojčinović, knjižničarka) ----- 33-49	
Intervju :	
Leonardo da Vinci i Nikola Tesla – Budite ono što jeste-----	37-38
Dr. Darko Cerjanec: Obrazovanje je istinska vrijednost-----	42-44
Ivana Kljajić: Sve čime se bavim, bavim se iz ljubavi -----	45-46
Marija Pavić: Čovjek čovjeku može biti čovjek-----	47-49
Pokreni (se) – promjeni (se)-----	50
Školski sport ----- Robert Magdić-----	51-52
Sport i ja ----- Josip Novosel, Nika Marčac, Franjo Erić-----	53-54
I na kraju – novi početak uz 110 godina škole u Bariloviću-----	55
Pozdrav od osmaša..... i četvrtića iz Selca -----	56

DUGA RESA FEST

prvog razreda PŠ Belaj, nastupila je kao glavna izvođačica pjesme „Hajde da ludujemo“, a Lucija Stojković i Marija Škrtić, učenice drugog razreda PŠ Belaj, nastupile su kao plesačice (koreografija). Iako najmlađe, pokazale su iznimnu hrabrost i srčanost u svom nastupu.

Uz prijateljice, Hana je svojom ljkopkošću i glasićem osvojila srca publike i nagradu za najmlađu natjecateljicu (put u Gardaland).

Voditeljica glazbenog tima: učiteljica Marijana Bosiljevac

IMPRESSUM

Barilko, list učenika OŠ Barilović

Br. 7, šk. god. 2013./2014., lipanj 2014.

Urednica i redaktorica:
Branka Dojčinović, knjižničarka

Izdavač: OŠ Barilović
Barilović 96, 47252 Barilović

Za izdavača:
Vesna Car, ravnateljica

os-belaj-001@skole.t-com.hr

Naslovica: Integrirani dan „Bivši učenici i učitelji OŠ Barilović“ – fotografije: Kristina Knežević, učiteljica, Katarina Živčić, 8. r., album škole

Suradnici: učenici i učitelji RN i PN,
stručna suradnica, tajnica

RIJEĆ RAVNATELJICE

Dragi učenici, poštovani roditelji i zaposlenici škole!

Školska godina 2013./2014. počela je na vrlo neobičan način. Učitelji su u učionice došli bez imenika i dnevnika. Na veliko veselje učenika to se nastavilo i sljedećih dana. Saznali su da su njihove ocjene sada u e-Dnevniku. Na polugodištu novo iznenađenje. Nema zaključnih ocjena! Činilo se da su ocjene doista pobjegle iz škole i da u nju učenici dolaze skupljati znanje, vještine, razvijati svoje sposobnosti.

Ali dogodilo se upravo suprotno. Ocjena je bilo još više, bilježaka o učeničkim radnim navikama i aktivnostima na satu cijela hrpa. Za sve je kriv e-Dnevnik. Roditelji su mogli pratiti ocjene putem interneta, pa bi za neku jedinicu, koja se slučajno zalomila, roditelj ponekad saznao i prije nego bi učenik stigao iz škole. Eh, ta tehnologija.

Ulazak u Europsku uniju potaknuo nas je na sudjelovanje na međunarodnom likovnom natječaju Lidice, projektu Britanskog ljetnog kampa u Grčkoj te na natječaju Slavne znamenitosti zemalja EU povodom čega su učenici dobili i nagrade. Prijavili smo i dva projekta fondovima EU: Uređenje zvjezdarnice i multimedijskog prostora u potkovlju matične škole te izgradnja toplinske fasade u PŠ Belaj.

Razveselila nas je srebrna medalja na županijskom natjecanju u gimnastici, nastup Hane Štefanac na Duga Resa festu te odlazak Antonia Gojaka na državno natjecanje iz tehničke kulture.

Ima li netko da se ne sjeća integriranog dana na temu općina i gradova Karlovačke županije? Sigurna sam da nema. Na integriranim danima se svi dobro zabavljamo, a nešto i naučimo. Za Dan škole nam u pomoć dolaze roditelji. Oni su jako vrijedni, uporni, aktivni. Gađaju se loptom u graničaru, igraju nogomet, potežu uže i zaprljavaju hlače, voze bicikl. Djeca navijaju, pobeda nad učiteljima je slatka.

U novoj školskoj godini obilježit ćemo 110 godina školstva u Bariloviću. Prisjetit ćemo se bivših učenika, učitelja i zaposlenika škole. Općina će našim učenicima kupiti nove školske udžbenike, na čemu će biti zahvalno više od 150 učenika; naime broj učenika iz godine u godinu raste! Svi skupa očekujemo i konačno uređenje ceste do starog grada i škole.

Završit ću stihovima našeg vjeroučitelja Jure Gagića koji je napisao himnu škole:

*Iznad bistre rijeke što mirno krivuda,
pokraj starog grada koji sniva san,
smjestila se škola puna pjesme, smijeha
to je škola moja, tu sam radostan.*

Puno uspjeha na završetku ove te radostan početak nove školske godine želi vam svima ravnateljica!

Vesna Car, ravnateljica OŠ Barilović

Mala škola 2013./2014.

Učitelj Josip Novosel

Budući prvaški u Barilovču

*Filip Boljar, Aleksandar
Milovanović, Lovro Bišan, Patrik
Karabogdan, Karla Bišan, Tina-
Josipa Trgovčić*

Budući prvaški u Belaju

*Leon Mateša, Marin Brcković,
Filip Kasunč, Luka Spudč, David
Banjačić, Ema Brnardić,
Emanuela Spudč, Helena Mičić,
Lucija Jakšić, Latifa Bošnjaković*

Budući prvaški na Leskovcu

Luka Spudč

OVE ŠKOLSKE GODINE UČILI SMO PUNO TOGA, A PONAJVIŠE BROJKE I SLOVA.
PJEVALI SMO I PLESALI, CRTALI I BOJALI.
SUDJELOVALI SMO U BOŽIĆNOJ PRIREDBI I SVE UMIJEĆE DOKAZALI TE PUBLICI POKAZALI
DA SMO PRAVI, IAKO SMO MALI!
ŠKOLO, EVO NAS, BUDI SPREMNA TI KAO ŠTO SMO I MI !

PŠ BELAJ – PRVI RAZRED – UČITELJICA BARICA BANJAVČIĆ

Spremni smo za svoj prvi nastup na božićnoj priredbi! Uz našu učiteljicu, u radosnom iščekivanju s nama je i vjeroučiteljica Dubravka Beljan.

Na terenskoj nastavi u Samoboru razgledali smo stari dio grada i slikali se na mostiču iznad rječice Gradne.

I
Z
f
o
t
o
a
l
b
u
m
a

Terenska nastava odvela nas je u posjet Muzeju vatrogastva i DVD-u Karlovac, a na najmoderne vatrogasno vozilo stao je cijeli razred, zajedno s učiteljicom!

Iz rubrike *Jeste li znali?* – Na integriranom danu o općinama Karlovačke županije naš mali autobus dovezao nas je do Bosanaca, sela u općini Bosiljevo!

IZLET U KARLOVAC

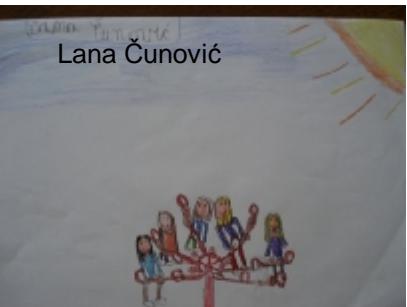
Posjetili smo Vatrogasni muzej, dva igrališta, rijeku Koranu i park. Najviše mi se svidjelo na igralištu i u Vatrogasnem muzeju. Na igralištu su mi se svidjele razne sprave, a u Vatrogasnem muzeju vozilo koje su vukli konji. Na izletu mi je bilo jako lijepo.

Gabrijela Štefanac

MOJI ŠKOLSKI PRAZNICI

Idem u prvi razred i ovo su mi bili prvi školski praznici. Praznike sam provodio sa sekom, svojim roditeljima i prijateljima. Igrali smo se, šetali, pripremali za Božić i Novu godinu. Moji školski praznici bili su lijepi ali meni malo kratki. Sada opet idem u školu i jedva čekam nove školske praznike.

Antonio Bukovac

MLADOST MOJE BAKE

Kad mi je moja baka pričala o svom djetinjstvu, školi i svom životu primetil sam velike razlike. Dok je ona išla pišice makadamskom cestom, ja se vozim autobusom ili autom. Ja sad imam razni školski pribor, modernu torbu, robu, laptop, mobitel i puno tog. Baka je imala pločicu po kojoj je pisala kredom i brisala spužvicom, te par teka. Završila je četri razreda osnovne škole, a tko je imal mogućnosti, završil je još peti i šesti razred. Kad vidi kaj ja učim, reče mi: „Dite moje, ni bilo takvog štiva u moje vreme. Kad sam ja tila dojt iz škole, tila sam jist, napisat zadaću i it delat. Mi smo ko dica delali svašta. Išli smo na pašu, grab'li i voz'li seno, nosili vodu sa potoka, ni bilo šternje ni vodovoda. Na paši nam je bilo lipo, puno dice, puno blaga, a najviše igre i veselja. Tili smo se igrat „prasce“. Napravili bi jednu veću i par manji gliba. Imali smo drvene kolce i malu drvenu lopticu koja ni bila baš okrugla. I onda bi sa ti kolci tirali lopticu u glibu. Tili smo se prskat blatinom vodom iz mlake sa puta. Znali smo se zaigrat pa izgubit blago i onda ga išći jer nismo smili doma bez blaga. Nos'le smo na glavi načve pune robe prat na potok. Zele bi sapun i robu nasapunale pa ju rifljačom izrifljale. Kad smo bile starije, išle smo na prelo od iže do iže. Prele kadulju, čijale perje, tkale, šlingale, ruž'le kukuruzu i pjevale narodne pjesme. Kad bi bili svati, išli bi sa konji i koli. Na mašu smo išli pišice svi zajedno. Sad nema blaga, nema paše, a nema ni dice. Prije bi u svakoj iži bilo bar četvero dice, a sad jedva dvoje. Svi misle svakom treba soba, a mi smo spali i po šestero u jednoj sobi. Bilo je teže nego danas, ali vi sada imate druge mogućnosti. Ni to ni dobro, to malo dice se ne vidi i ne čuje. Svi su za tim kompjutorom i nema igre, veselja, pjesme.“

Dok mi je moja draga baka Ana, stara i nepokretna, govorila o svojoj mladosti, u očima joj sjaj, a osmijeh na licu. To znači samo jedno, da je i njezina mladost bila posebna, vesela i sretna, iako nije imala mogućnosti koje ja imam sada.

Gabrijel Štefanac

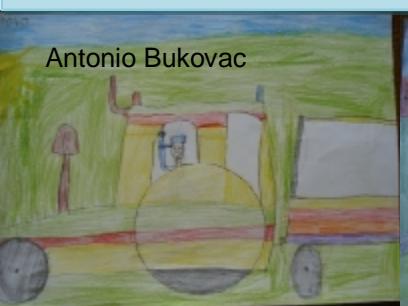
DJETINJSTVO MOJE BAKE

U vrijeme moje bake u školi je bilo puno dice. Kad je bila mala, morala je bit zaklenita dok su mama i tata delali na polju. Na paši su brali rože i skakali oko krav. Posle perušanja kukurze, biljenja krumpira, vršenja i drugog dela, dobili bi bumbone i igrali se na ganku. Uglavnom su jili domaću hranu: suvo meso, sir, stato mliko, jajca, pažulj, kašu. Od rožulje, šenice i žita mlilo se brašno i pekal se je kruv – prosenica. Jednom prilikom kad je moja baka išla iz škole dečki su ju zadrljevali, pa ji je pobacala u mlaku. Drugi dan je dobla packe jer su im se smočle teke i taške. Na tjelesni su išli na stari grad Belaj i pišice se vraćali doma.

David Milčić

Ella Kudasić

PŠ BELAJ – DRUGI RAZRED – UČITELJICA MARIJANA BOSILJEVAC

Malo smo se „uslikavale“, samo mi cure: Sara, Marija, Lucija, Maja, Matea... i učiteljica: Marijana. ...A dečki su jedva pristali na slikanje: Martin, Lukas, Ivan, Gabrijel i Luka!

PROJEKT: **JESEN U MOM KRAJU – PERUŠANJE KUKURUZA**

Prisjetili smo se kako je to bilo u vrijeme kad nije bilo strojeva, već se sve radilo ručno. Perušanje kukuruza bilo je uvijek zabavno jer bi se skupilo cijelo selo kako bi jedni drugima pomogli. I kod nas je bilo veselo, a obavili smo i dobar posao.

Ove godine posebno je bilo veselo za Maškaradu. Svi su se uistinu potrudili oko maskiranja. Kao učiteljica vrlo sam ponosna što su moji učenici u moru svakakvih groznih maski koje su bile ponuđene u prodavaonicama, odlučili da svi budu pozitivni likovi – istaknula je učiteljica Marijana.

I ove školske godine
sveti Nikola je
posjetio naš razred!
Sami smo izradili
čizme u kojima su na
blagdan Sv. Nikole
osvanuli slatki
poklončići.

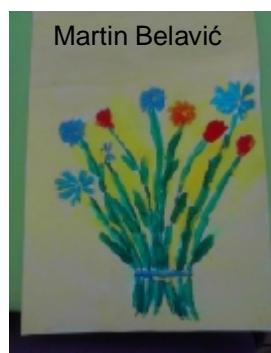
DOK JE BABA BILA DITE

Zovem se Zora. Godin imam tolko kolko imam i još sam vajk živa. Dobro da i jesam jer da nisam koj bi vam ovo sad pripovidal. Baba sam đaka drugog razreda. To mi je velko veselje i ponos. Sigurno sam i ja bila ponos svoje babe! Kako i ne bi kad sam bila dobro dite, samo kaj to moji čača i mat nisu onda znali. Ma i baba je o tom slabo frštila, pogotovo kad mi je moralna krumpir na pantalone peć dok dojdem iz škole. Čim sam tila dojt iz škole, pojla bi si tog krumpira i išla dalje za delom. Moja familija je bila velka. S menom u kući je živl i moj bratić. Ajme meni! Bil je on pravi mangup. Kako se je samo ponašal prema meni kad smo morali it u tršće čupat travu! Ja sam tila čupat, a on sidt uz trs. Tila sam plakat, a doma se nisam smila požalt jer bi mi drugi put bilo još gore. Lasi bi mi ščupal s glave. Pogotovo onda kad bi sa blagom išli na pašu. E tek sam onda tila pojst vraka. Svaki sam dan moralna pružat ruku u rupu kadi su tice imale svoje mlade i njemu pokazivat jesu kaj narasle. Kad su tile bit dost velke, moralna sam mu je sve povadit iz gnijzda. Dok ji je on pekal i jil, ja sam sama moralna vraćat blago. Tolko sam tila bit ljuta na njega, a niš mu nisam mogla. Kolko sam si put pomislila: „Kud sreće da te ni!“ Bome nam je jenput nestal. Svi smo ga tražli i zvali, al od njega ni čuva ni duva. Čak smo sa zupci i po mlaki grebli. Mislili smo da se je utopl. Tek se pojavit za tri, četre vure. Nikom ni til reć kadi je bil. Kad smo ja i baba išle brat paradajze za večeru, imale smo kaj i vidit. Paradajza ni jednog, a kor od paradajzov kolko ćeš! Sve je to on poj, lakomac jedan. I jajca je til pokrast iz kokošjeg gnijzda. Sve ji je til zbacat cucku da mu dlaka bude svitla. Jenput sam ga vidla da puši. Odma sam ga rekla strini. Al sam tad dobla batin ko kiše. I gotovo. Neću vam reć niš više osim da je to tako bilo, moj svite, dok je baba bila dite.

Priču prababe Zore zapisala učenica Marija Škrtić

Marija Škrtić

Martin Belavić

MOJA MAJKA

Moja majka zove se Dragana Belavić i ona je jako draga. Svi u obitelji se volimo i ne svađamo se. Kad je bolesna, ja joj pomažem i onda je jako sretna. Ona voli red u kući i kada čisti, ja joj pomažem čistiti. Jučer je bio Majčin dan pa smo je tata, brat i ja jako razveselili. Tata joj je poklonio ružu, brat čokoladu, a ja bombonijeru. Taj dan svi smo se veselili i častili poklonima, a mama je stavila ružu u prekrasnu vazu.

Martin Belavić

TULIPAN

Tulipan raste iz lukovice koja se sadi u kasnu jesen. Proviri iz zemlje u rano proljeće. Cvjeta u jakim bojama. Žuta, crvena, ljubičasta... U mome vrtu mi je najdraži crveni tulipan. Svako jutro otvara svoje latice, a navečer ih zatvara. I tako svakog dana dugi, dugi.

Ivan Žubčić

NEVEN

Neven cvjeta od ranog proljeća do kasne jeseni. Ima meke listove i male dlačice po listovima, a latica ima puno. Neven ima dugu stabljiku. Nevena ima u dvije različite boje. To su jarko žuta i jarko narančasta boja. On je otporan na hladnoću. Njega se može posadit u vrtu, cvjetnjaku i uz povrće. Neven je ljekovita biljka. Koristi se za razne kreme.

Lukas Kolić

Sara Bošnjaković

PŠ BELAJ – TREĆI RAZRED – UČITELJICA NADA VIŠAL

U razredu od deset učenika idealna je kombinacija od pet dječaka i pet djevojčica. Kako vole plesati, svaka djevojčica ima svog plesnog partnera pa smo učili plesati *lindō*, *tri koraka* i najveseliji od svih, *drmeš*. Uz hvalevrijedno učenje, znanje i uspjeh, stigli smo se uključiti u sve aktivnosti na nivou PŠ Belaj i cijele škole. Tako smo nastupili i na integriranom danu o općinama Karlovačke županije i predstavili Općinu Generalski Stol: izveli smo narodni običaj *čijanja perja*, ples *tri koraka* i pjesmu *Majka Mari kose plela*.

Posjet Muzeju vatrogastva:
Vatrogasne izreke primjenjive su
i u svakodnevnom životu –
„Jedan za sve – svi za jednoga“.

IZLET U GRAD KARLOVAC

Moj izlet u Karlovac bio je lijep i zanimljiv. Naučila sam puno toga što nisam znala o svom gradu. Karlovac je izgrađen kao tvrđava da se može braniti od napada Turaka. Početak izgradnje je 13. srpnja 1579. godine, a ime je dobio po osnivaču austrijskom nadvojvodi Karlu Habsburškom. Građen je u obliku šesterokrake zvijezde sa središnjim trgom. Zvijezda ima 6 kula koje su međusobno spojene. Karlovac je u prošlosti bio poznat kao jedan od najrođoljubivijih gradova u Hrvatskoj. Tome svjedoče i mnogi spomenici i kulturne ustanove. Crkva Sv. Trojstva prva je župna crkva grada. Najstarija Glazbena škola, Prvo hrvatsko pjevačko društvo „Zora“ i jedna od prvih čitaonica na hrvatskom jeziku samo su neke bitne kulturne ustanove. Gradsko kazalište Zorin dom središnja je kulturna ustanova u gradu. Grad ima 4 rijeke: Dobru, Koranu, Mrežnicu i Kupu koje za vrijeme obilnih kiša uzrokuju poplave. Spomenik Bogorodice na Jelačićevom trgu podignut je kao zavjetni spomenik protiv kuge 1691. godine i zato ga još zovemo „kužni pil“. Miljokaz je simbol gospodarskog razvoja, a nalazi se na početku ceste Jozefine koja je izgrađena prema Senju za doba Josipa II. Ona prikazuje udaljenost od većih gradova, ali u geografskim miljama. Postavljena je na početak ceste koja započinje u Karlovcu, a završava pred gradskim vratima Senja. Grad ima još dvije glavne ceste. Karolina, koja vodi do Gospicu, građena je polovinom 18. stoljeća. Prva je i najstarija cesta preko Velebita. Ime je dobila po kralju Karlu III. Cesta Lujzijana spaja Karlovac i Rijeku. Ime je dobila po kćeri cara Franje I. Mariji Lujzi. Dok smo šetali gradom, vidjeli smo: rijeke Kupu i Koranu, Školsku sportsku dvoranu, Karlovačku banku, Glavnu poštu Karlovac, Glazbenu školu Karlovac, Gradsko kazalište Zorin dom, Gradski muzej Karlovac i Osnovnu školu Braće Seljan.

Natalija Štefanac

DJED I BAKA

Dok su mi baka i djed pričali o vremenu kad su oni bili mali, nisam mogao vjerovati da je to sve moguće.

Oni su u školu išli pješke i imali su samo jedne cipele i kaput. Moj deda je imal jedan prteni rusak i u njemu je bila pločica s kapicom i pisaljkom. Đaki su u školi bili jako mirni i poslušni i iznad svega su poštivali svoju učiteljicu. Kad je došao iz škole doma, deda je prvo napisal zadaću jel struje nije imao. Onda je gonio blago na pašu i pomagal ocu u mlinu delat brašno. Igračke mu je majka sama napravila: prtenu loptu i malog platnenog bracota. Po zimi se je sanjal u drvenim načvama i na vrići slame. Na paši su pekli klase i krali susjedima voće. Deda je imao puno braće i nisu imali novaca. Tako da je završio samo četiri razreda škole, a onda je kao velik nastavio ići dalje u školu.

Meni je najinteresantnije kad on priča kako je preživio Drugi svjetski rat. Kako se je s majkom i braćom skrival u spilji za vreme pucnjave. I kako je na paši bježao pred avionima. Zbog svega toga ja mu se jako divim i jako ga volim. Želim mu da živi što dulje.

Tomica Goldašić

Naš jesenski stolić, prepun slasnih plodova, nije se svidio samo nama nego i školskim miševima, koje je teta Jadranka uspješno ulovila!

Pčelice i pjetlići – grupni rad.

KAKO SE NEKAD ŽIVJELO?

U ta davna vremena dok je moja baka bila mala život nije bio lak. Moja se baka rodila i živjela u selu Ladvenjku. Živjeila je u maloj siromašnoj drvenoj kući s ocem, materom i dvi sestre.

Baka je išla u školu u Ladvenjku, a na vjerunauk i mašu je išla u crkvu Sveti Vid. Kad je došla iz škole, morala je goniti krave na pašu jer su otac i mater imali drugog posla. Morala je nositi i knjige na pašu da bi mogla naučiti čitati dok se krave napasu. Kad su se krave napasle, morale su na Koranu na vodu jer u to doba nije bilo vode pri iži. Za pit i kuvat se nosila voda sa zdenca. Baka i njezine sestre su morale pomagati materi oko kućanskih poslova doma i na ledini. Nisu imale vremena za igru jer su morale puno raditi s ocem i materom, a i ono malo vremena koje je baka imala nije mogla provesti pred televizijom jer je ni imala. Igrala se sa svojim sestrama s kojekakvim domaćim igračkama jer tad nije bilo mogućnosti kupiti igračke. Bila je puna iža dice pa su dica uvik morala slušat starije, nije bilo puno za jist; prvo su se stari najeli, a onda kaj bi ostalo.

Baka kaže da je to bio život, a ne danas, kad dica ne znaju ni jist bez mobitelov u rukami. Puno se, veli, ni ne sića; sad je već starija pa je već i zaboravila. Čuva mene i seku pa veli da se sa nami prisjeća ponekad svoga djetinjstva, samo da mi sad imamo puno više nego ona. Evo toliko od moje bake.

Ivan Mateša

Pješačenje i molitva: Hodočašće na misu u Barilovički Leskovac u povodu blagdana sv. Josipa.

Dan škole: Utrka u starim vrećama od krumpira uvijek je zabavna

Nezaboravno jahanje u ekoparku Divlje vode kod Samobora

MOJ DJED U DJETINJSTVU

Moj deda Štefa rođen je 1951. godine. Bil je namlajie dite u družini.

Živili su na selu, bavili su se poljoprivredom i stočarstvom. Posla je bilo čuda tak da su moj deda, njegov brat i sestre morali pomagati svojim roditeljima, a pogotovo svojoj majki jer dedinog tate ni bilo celi dan doma jer se bavil tesarijom. Tak je moj deda kada je bil njegov red gonil blago na pašu, a i čabricu je moral sa sobom zeti da more vode doma donesti sa zdenca jer unda nisu imali vode u hiži. Prvo se sve na ruke delalo, sadilo, želo, perušalo, al' je bilo cajta i za igru .

Robu i cipele je nosil od starijeg brata, ak' je ni brat razderal. Kada bi til nove cipele, lače, košulju ili fuzekljine, išal bi sa svoji ćacom, koji je delal tesariju, ili bratićem, ki je bil pintar, da zaradi nadnicu.

Moj deda je četiri kilometra pišice hodil u školu, ali je rad išal. Knjige je nosil u krpenoj torbi kaj mu je mat sašila. Jedino kaj je u zimi bilo grdo za pišice it. Snig je bil jako glibok, a zime jake i dugačke. Ni imal zimski čižam, neg dokolenke ke nisu bile futrane, a da ga ne bi zeble noge, mati mu je saštrikala kupice za školu, a po domi bi obojke omotal oko nog'.

Moj se deda rad' seti svoga detinstva. Čuda put mu je bilo grdo, al' bilo je i lipi danov. Svi su se u seli prije družili i pomagali jedni drugim.

Ja obožavam svog dedu i želim mu sve najbolje! Da mi još puno toga ispriča o svojim dogodovštinama.

Dora Štefanac

Stablo

Krizantema

Djed

Kravata

DJETINSTVO MOJIH BAKA

Djeca vole slušati priče svojih baka i djedova pa sam tako i ja htjela saznati od svojih kako je bilo u njihovim mladosti, što su radili, što su jeli, kako su se zabavljali, kako su živjeli, odnosno kako im je bio život u ono njihovo vrijeme bez mobitela, laptopa, DVD-a, tableta itd.

Jedna baka je išla u školu u Velemerić, a druga na Turanj. Učitelji su bili jako strogi, a pisali su u školi tintom i perom. Srednje škole su završile u Karlovcu. Dok su išle u osnovnu školu, čuvale su krave na paši, a znale su im dati imena Bela, Jagoda itd. Na paši se pjevalo i igralo dok se krave nisu napasle. Kada su se napasle, gonile su se na Koranu piti vodu. U podne se išlo u polje grabiti seno i spremat u okoluš. Tako se seno sušilo do predvečer i spremalo se u plastiće. Kad se seno osušilo, vozilo se na kolima u senik. Isto tako se u ljeti žela pšenica srpom i vršila u vršilici. Uz toliko posla nije se jelo doma, nego na ledini: bilo je tu kuhanih jaja, kobasicu, šunke, kriški sira i domaći kruv. U parenici se namakala bela roba jer nije bilo vešmašina. Roba bi se izrifljala na rifljaču i onda se sve iskuhalo na šporetu u velikim loncima i metnila se u movće. Pegla se grijala na tabli šporeta. Kada bi se sav posal napravil, za nagradu bi mogli ići na Koranu se kupat. U jesen se ribalo zelje za kisat, a posal dice je bil da dobro operu noge i gaze zelje. Zelje se dosta često spremalo sa žgancima, uglavnom ujutro za gablec. Bilo je tu i bele župe, kaša sa zeljem ili krumpirov. Na srijedu i petak se nije jelo meso, nego te dane je uglavnom bio kuhan krumpir. Ostale dane kuvala se je juva sa domaćim rizancima i kokoš koja se išla klat u nedjelju ujutro za obed taj dan. Til je još bit i drepani krumpir i zelena salata. U grmu su se rezala drva žagom, a vozila su se drvenim kolima. U zimsko doba dica su delala po dubokim snigu potine.

Volim kad mi bake pričaju o svojim mladosti jer uvijek doznajem nešto novo i zanimljivo o njihovim mladim danima.

Tihana Bosiljevac Smok

DAN ŽENA

Godine 1908. 15 000 žena prosvjedovalo je u SAD-u tražeći kraće radno vrijeme, bolje plaće i pravo glasa.

Dan žena je sličan Majčinom danu samo što na Dan žena čestitamo svim ženama. Dan žena obilježavamo 8. ožujka. Pokazujemo svim ženama zahvalnost što su se borile za prava žena. Čestitala bih im tako da im poklonim ružu ili bih častila večerom. Uljepšala bih im dan tako da im pomognem ili nešto pospremim.

Zahvaljujem svim ženama što su se izborile za prava žena i pomogle nama u budućnosti.

Johana Zausnig

Maškare – Svake godine trudimo se osvojiti nagradu, pa makar to bila i čokolada!

Fašnik

Vila

PŠ BELAJ – ČETVRTI RAZRED – UČITELJ RENATO ILIĆ

Došlo je vrijeme za rastanak od naše škole u Belaju i od učitelja Renata. Ovdje smo proveli četiri predivne godine, naučili smo čitati, pisati, računati i još mnogo toga. Svom učitelju bili smo najbolji, a nadamo se da ćemo biti dobri i u Bariloviću.
Jer, 13 je sretan broj!

Na integriranom
danu predstavili
smo Općinu Ozalj.
Učitelj Renato nije
mogao biti s nama,
pa je njegovu
ulogu taj dan
preuzeala
ravnateljica Vesna
Car.

MOJI BAKA I DJED

Tamo daleko na drugoj strani rijeke Mrežnice
žive moji baka i djed. Ranom zorom djed se
prvi budi, loži šporet i kuva kavu. Odlazi u
štalu, rani svoje blago. Baka se budi, izlazi
na ganak, zove dedu da zajedno piju kavu.
Sjedaju za stol i deda priča baki da se
ovca ojanjila. Oboje su sretni. Baka odlazi na
mašu, a deda malo odmori na svom otomanu.
Cestom prolazi auto, a deda odma skoči
na okno da vidi ko prolazi, da bude informiran.
Baka dolazi s maše, a deda spava i hrče.
Pristavlja obed i radi moj omiljeni kolač povitcu.
Poslijepodne dolazimo – moji roditelji, sestra i ja,
proslaviti rođenje malog janjeteta.

Nikola Brnardić

Adrijana Videkić

Juraj Zdravković

Nikola Brnardić

DEDOVI DIVANI

Ispričat ću vam priču o jednom drugom djetinjstvu u vremenu toliko drugačijem od današnjeg. To je priča o mom djedu, ispričana riječima ovoga kraja.

Dok je moj ded bil mal, ovo selo je puno drugačije izgledalo. Kuće su bile manje, uglavnom drvene, povezane uskim selskim putima. Asfalta nije bilo. Ipak, nije bilo pusto jer je selo bilo puno dice i svi su se zajedno družili i igrali. Ded veli kako se je doma slušal radio, a stariji bi onda još dugo divanili kaj je sve bilo u vijesti. Još se dobro sjeća važnog događaja kojeg je čul na radiju, kad je u Ameriki bil atentat na precednika Kennedyja, pa je onda išal gledat njegov sprovod na televiziju koju je imal jedan čovik u selu. Dobro se sjeća i velkog blata kojeg je bilo po putu kad bi u jesen il prolće dugo dani padala kiša. Blato je znalo bit tolko gliboko da su voli i konji jedva vukli kola, a njemu su jedanput, kad je išal sa paše, gumene čizme zaglavle u blatu, pa je poslje par dani išal po nje.

Ded je išal u ovu istu školu u koju ja sad idem. U školi su tad delali učitelj i učiteljica. Njega je učla učiteljica, a bili su zajedno prvi i treći razred. Veli da je učiteljica bila jako mlada i dobra i da je još puno, puno godin ostala učit đake na toj školi u Belaju. Učitelj pak, koji je neki put til zaminit učiteljicu, ni bil baš predobar. Stalno je gledal kroz prozor na svoju blokaru, a onaj koji bi za to vreme brbljal dobil bi packe-sa šibom po dlanu. Zadnji dan škole, prije ferja, fakini i oni lošiji đaki su drapali svoje teke i liste bacali po putu.

Po leti su sva dica ujutro obavezno išla na pašu sa krava do deset vur. Onda su nešto na brzinu pojli pa na kupanje na Koranu. Uvik je bilo puno dice, a samo je jedan imal peraje na koje se je čekal red. Dobro se znalo kad se mora doma sa kupanja – kad prvi fabrikanti na bicikli projdu mimo Korane. Vani još žari i peče, al mora se opet na pašu.

Posebna je priča o lopti u to vreme. Dobil je jedanput loptu kad je neki stariji išal u Karlovac, nekakvu

mekanu gumenu koja se isti dan probušla na trn u vrtu. Al, moj je ded imal vujca koji je živil u Duga Resi polak stadiona, pa kad bi nogometašam lopta prošla u njegov vrt, on bi je brzo sakril i dal ju dedu. To je bila prava, tvrda, kožnata lopta kakvu ni imal niki u selu.

Po leti, dok je ferje, dica su znala it na žutu slivu koja je bila tu kadi je danas školsko igralište. Svako leto rodna, a škola prazna, nema učitelja da viče na nje.

Tako se nekada živjelo na selu. Igralo se i zabavljalo, ali se i bez prigovora pomagalo roditeljima, bakama i djedovima. Živjelo se skromno, iskreno i pošteno.

Djeca tada nisu imala mobitele niti internet, a proživjeli su jednostavna, sretna djetinjstva.

Možda se nama danas čini da nisu imali ništa, ali ako budemo uistinu slušali što nam govore naši stari, vidjet ćemo da su, zapravo, imali sve.

Autori: učenik Filip Banjavčić i Ivan Grginčić

NEDJELJA

Moja obitelj i ja u nedjelju se spremimo i idemo na mašu. Kad dojdemo doma, baba uvik reče: „Ajde, dico, obed je gotov!“ Mi pojurimo do kujne, sednemo za stol i obedvamo. Meni baba obično reče: „Zakaj tako malo jedeš?“ Ja odgovorim: da nisam gladna, ali baba je uporna pa reče: „Mala moja, oćeš da ti napravim žgance od pržene melje i povitcu?“ „Da, da, to je fino, ali mogu ja jist žgance sa mlikom.“ „Ma, naravno“, odgovori baba. Odjednom se začuje dedin glas koji govori: „Mico moja, oćeš špeka, kobasce i ocvarke ima nešto u frižideru?“ „Dobro, deda“, velim ja. Nakon nedjeljnog obeda često se dogodi da se pogledam u špegalj i upitam ga: „koji je najlipši na ovom svitu“ ali nikada nisam dobila odgovor zato kaj se to događa samo u Snjeguljici. Onda sam od žalosti uzela svoj vanjkuš na rožice i ošla u svit snova.

Helena Polović

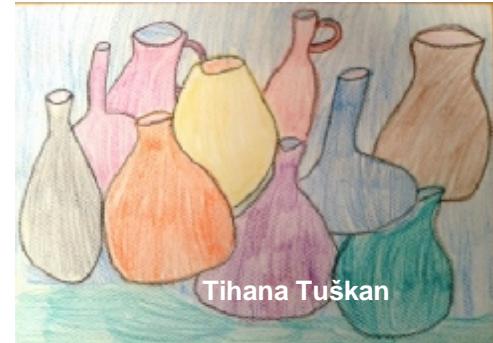

Nikola Brnardić

ŽIVOT NA SELU

Probudil sam se rano jutros, baš je kokot zakukurikal, i evo matere u sobu: „Ajde, dica, vrime je za diganje!“ Puno nas je dice u iži, neki moraju u školu, neki još ne, a neki su je već zgotovili. Uzet ćemo si komadić kruva, pojist, umit se i ajd u školu. Škola je daleko. Idemo pješke. Puno je dice iz sela. Kad je snig, idemo jedan za drugim i delamo si prtinu. Koj ima bolje čizme, taj ide prvi, a drugi idemo za njim da se noge odma ne smoče pa da ne zebu. Sva sreća da mi je baba saštrikala kopice koje su mi grijale noge. Svi smo imali jednog učitelja koji je učil sva četri razreda. Jako nas je čuda i moramo biti poslušni da bi nas učitelj mogao nečemu naučiti. Imamo nekakve pločice sa pisaljkom i spužvicom na koju pišemo i brišemo. Za gablec sam si uzel jabuku iz domi i bit će mi dost dok ne dojdem doma na obed. Za obed će i danas bit zelje i žganci sa ocvarkima. To se najviše kuva jer je to domaća rana i ne treba niš kupovat. Lipo ću se najist, a onda dalje kaj god treba. Najprije ću sigurno morati otpeljati prasce u šumu da si kadi kaj proruju po zemlji, možda pronajdu koji žir. Poslije toga moram goniti krave na pašu i dobro pazit da ne projdu na tuđu ledinu. Imam sreću da je potok blizu pa ih ne moram daleko terat da ih napojim. Kad sam na paši, čitam čitanku i pišem zadaću na kolenima. Lipo je bit vani na zraku, samo kad ne pada kiša, ali mene se ne pita, sjalo ili padalo. Dica moraju pomagati starijima kaj god treba. Baš se veselim. Učitelj nam je rekao da kad bude lipo da ćemo it u šumu razgledati drveće da vidi koliko znamo kaj je rast, kaj bukva, kaj agacija, a kaj je leska. Onda ćemo brat žire, kostanje, šipak i ako kaj drugo najdemo pa ćemo nanizati na špagu da okitimo školu. Jedva čekam da počne branje kukuruze. Onda se predvečer sakupi rodbina i susedi pa Perušamo. Mi dica se volimo igrati sa Perušinom. Skačemo po njoj i delamo si brke. Znamo čak i zaspavati na njoj. Kad sam znal čuvati krave delal sam si fućkalu od špage sa kojom sam se mogao i poslije igrati. Kad je vani bil snig, ni bilo tolko posla pa se je navečer čijalo perje. U zimi se navečer brzo smračilo pa smo u iži upalili lampuše da bi se dulje moglo delati. Za čitanje bi se sakupile žene iz sela, domaćica je znala ispeči orinjaču kaj smo mi dica jedva dočekali jer je tako dišalo samo kad je bil svetak. I onda su stariji znali zapjevati, a mi dica smo znali stat ukrug i zaplesati. Kad je snig, znali smo si u vriću nametati slame pa smo se spuščali sa brda i sklizali kad se je na mlaki napravil led. Ali ne smim dugo, smrzal bi se jer imam nekakvu kratku opravu pa me zebu i ruke i noge. Kad ode snig, ima puno visibab i jaglacova na koje se igramo jer se more na njih fućkat. Evo, dojt će i ljeto pa ćemo moći biti i bosi. Malo bolju robu obučemo kad na nedelju idemo na mašu jer na maši sa župnikom ministriramo. Tu robu odma skinemo kad dojdemo doma jer to trebamo čuvati. Tako se ukretko živi kod mene na selu.

Rafael Spudić

Tihana Tuškan

Rafael Spudić

Adrijana Videkić

Dominik Stanković

PŠ LESKOVAC BARILOVIĆKI – PRVI, DRUGI, TREĆI I ČETVRTI RAZRED
– UČITELJICA LIDIJA GOJAK PAVLIĆ

U školskoj godini 2013./2014. PŠ Leskovac Barilovićki pohađa 7 učenika u četverorazrednoj kombinaciji.

1. razred: Ante Spudić, Petra Petrunić
2. razred: Luka Spudić, Mateo Spudić
3. razred: Antea Marčac
4. razred: Mirta Marčac, Ivan Spudić

ZNAČAJNIJI DOGAĐAJI:

Dan jabuka

Božićna radionica (kuglice, anđeli)

Integrirani dan – osvojeno 1. mjesto u prezentaciji Općine Duga Resa (gosti: učenici OŠ Ivan Goran Kovačić iz Duge Rese)

Božićna priredba

Dan palačinki

Maskenbal – integrirana nastava s PŠ Siča

Uskrsna radionica – pisanice i košarice

NAŠA PUTOVANJA:

KNJIGULJICA, KARLOVAC

ZAGREB, 4. RAZRED

POSJET STOMATOLOŠKOJ ORDINACIJI
U BARILOVIĆU

KRAPINA I TUHELJSKE TOPLICE

TIJEKOM GODINE MARLIVO SKUPLJAMO
MATERIJALE I VEĆ TREĆU GODINU ZAREDOM
IMAMO SVOJ RAZREDNI ČASOPIS „Barilesko“!

BRINEMO O UREDNOSTI OKOLIŠA I PAZIMO
DA NAŠ ŠKOLSKI CVJETNJAK BUDE LIJEP I
PREPUN ŠARENOG CVIJEĆA!

Pozdrav iz Leskovca Barilovićkog!

PŠ SIČA – PRVI, DRUGI I ČETVRTI RAZRED – UČITELJICA MAJA PIGNAR MIJOVIĆ

Ovu školsku godinu 2013./2014. polazi 5 učenika u trorazrednoj kombinaciji. Uz učiteljicu Maju tu su bili vjeroučitelj Jure Gagić i učiteljica engleskog jezika Petra Poljak s kojima smo radili i uspješno surađivali na božićnoj priredbi. Naša teta Ankica rado je sudjelovala u kreativnim aktivnostima, a i mame su se rado odazivale na zajedničke radionice. Ove godine uz našeg đaka prvaka Viktora stigla je i asistentica Antonija Banović. Družili smo se, učili, otkrivali, putovali, igrali, glumili. Obilježili smo mnoge prigodne datume. Bilo je lijepo, ali toplo ljetno zove.

Bibliobus, s tetom Natašom i stričekom Nikolom, redovito nam je dolazio s novim knjigama i filmovima. Posebno su nas razveselili na početku školske godine doniravši besplatnu članarinu učenicima.

NAJDRAŽE IGRE

Volim slagati kocke. Volim igrati nogomet. S tatom se volim dodavati. Volim igrati igru skrivača.

Stjepan Maqdić, 1. r.

O MAMAMA ❤️ ❤️ ❤️

Moja mama se zove Dubravka. Moja mama ima smeđu kosu. Ima zelene oči. Moja mama je lijepa. Ja svojoj mami pomažem peći kolače.

Stjepan Magdić, 1. r.

Moja mama se zove Ivana. Moja mama je lijepa. Ja svoju mamu volim.

Viktor Ivan Novosel, 1. r.

Moja mama je mlada. Zove se Andreja. Ima crnu kosu i zelene oči. Lice joj je uvijek sretno i nasmijano. Najviše voli nositi haljinu ili majicu i suknu. Voli balerinke s višom petom. Moja mama je uvijek lijepa, sretna i vesela.

Ivana Grginčić, 2. r.

ZIMSKI PRAZNICI

Na zimskim praznicima sam se igrao, trčao i vježbao.

Viktor Ivan Novosel, 1. r.

PEKAR

Pekar je čovjek koji radi u pekari. U pekari se peče kruh. On radi uvijek noću, tako da bi nam kruh uvijek ujutro bio svjež. Na njegovom radnom mjestu uvijek sve mora biti čisto i uredno.

Marta Novosel, 2. r.

MOJA OBTELJ

Moja obitelj je važna,
moja obitelj je snažna.
Moja mama me nekad tješi,
a tata sve probleme riješi.
Stric me nasmijava,
dok mi seka spava.
Moja obitelj je puna
ljubavi i sreće.
Ja svoju obitelj volim
i s ljubavlju sve prebolim.
Moja obitelj je važna,
moja obitelj je snažna.

Ivana Grginčić, 2. r.

MOJA PRIJATELJICA

Moja najbolja prijateljica je Marta. Ona ima lijepu plavu kosu. Ima zelene oči. Nosi lijepu roza majicu i sive tajice. U razredu ima na nogama crvene šlapice. Ona voli ukrase za kosu, špangice, gumice i šljokice. Voli parfeme i poklone. Ja volim ići kod svoje najbolje prijateljice Marte. I ona voli dolaziti k meni. Ona mi uvijek pomaže.

Ivana Grginčić, 2. r.

KIŠNI DAN

Kada je kišni dan u mome selu, ja se zavučem u fotelju, skuham si čaj, napunim si zdjelicu čokoladnih keksića i gledam *RTL kockicu*. Poslije se igram vještice i Zlatokose. Ponekad si prije kiše pozovem prijatelje pa zajedno slušamo pjesme i šalimo se. Najbolje mi je kada moja mama ode u selo pa se igramo da smo same i da nam netko želi provaliti. Toliko nam je zabavno da su kišni dani moji najbolji dani.

Marta Novosel, 2. r.

MOJ VINOGRAD

U mom vinogradu ima puno slatkog grožđa. Vinograd je malo dalje od moje kuće. Moja mama od tog grožđa radi fini pekmez, a moj tata radi vino. Vinograd me podsjeća na moj predivan vrt jer je pun raznih boja i mirisa.

Marta Novosel, 2. r.

SREĆA

Za mene je sreća ljubav, prijateljstvo, igra i zabava. Ja sam jako sretan kada me netko pohvali i kada pomažem. Sretan sam kada mi majka kaže da sam vrijedan. Sretan sam kada mi netko pripremi iznenađenje. Sretnim me čini moja obitelj. Bez sreće ne bih mogao ni trenat.

O cvijeću....

Sebastijan Novosel, 4. r.

DIVLJA MAĆUHICA

U mom vrtu raste jedan predivan cvijet. Ime mu je maćuhica. Ona je vrlo mala. Latice su joj nježne, tanke i meke baš poput svile. Različitih su boja. Stabljika je tanka i krhkka. Listovi su meki i nježni. Divlja maćuhica je divna. Ona mi je najdraži i najljepši cvijet u vrtu.

Sebastijan Novosel, 4. r.

TRATINČICA

Tratinčica je jedan malen i lijep cvijet. Latice su joj bijele i nježne. Stabljika joj je tanka i zelena, a list širok i zelen. Tratinčica je cvijet koji doziva proljeće. Ja najviše volim kada mi je vrt prepun tratinčica. Volim nabratiti buketić mami ili ih naberem i stavim u vazu.

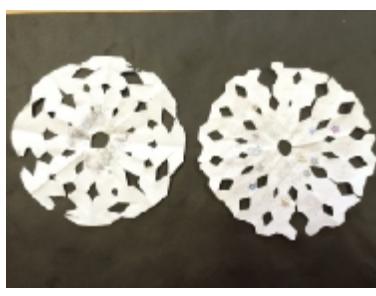
Ivana Grginčić, 2. r.

Leptir, Ivona Grginčić, 2.r.

Mravi, Stjepan Magdić, 1.r.

Jabuka, Viktor Novosel, 1.r.

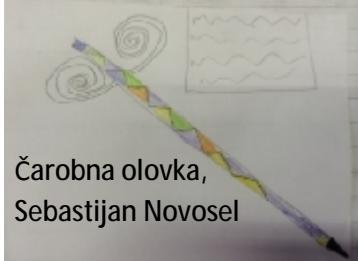

Žbac i žabica, grupni rad 1.,2.,4. r.

Jesenko, učenici 1.,2.,4. r.

Pahuljice, Ivona Grginčić, 2.r.

ČAROBNA OLOVKA

Čarobna olovka,
Sebastijan Novosel

Jednog sunčanog dana vozio sam se na biciklu. Vidio sam neku svjetlucavu stvar u travi. To je bila olovka, ali ne obična, već čarobna olovka. Pisala mi je zadaće. Kada nešto nisam znao, ona bi počela pisati mojim rukopisom. Začudio sam se kada sam to video. Šaptao sam joj što da radi umjesto mene. Nosio sam je i u školu da mi napiše sve zadatke koje bi mi učiteljica zadavala. Kod kuće sam joj rekao da mi napiše i jedan sastavak o autima i motorima. Znate, ta čarolija nije prestala. Ta olovka mi je najdraža stvar.

Sebastijan Novosel, 4. r.

Klaun, Marta Novosel, 2.r.

Viktor Novosel, 1.r.

Čizma sv. Nikole
Pisanica, Stjepan Magdić, 1. r.

Kukuruz, Marta Novosel, 2.r.

DOJMOVI NAKON ODGLEDANIH LUTKARSKIH PREDSTAVA U ZKL-u

BAMBI

Predstava je fantastična. Lutke su bile divne. Čak sam se mogla slikati s Bambijem. (ivona)

Predstava mi je bila divna. Slikao sam se s kraljem šume.(Sebastijan)

Predstava je krasna. Lutke i scena su očaravajući. Promjena godišnjih doba ostavlja bez daha. (učiteljica)

PISMO IZ ZELENGRADA

Predstava je fenomenalna. Lutke su bile prešarmantne. Najviše su mi se svidjeli medo i medvjedica. (Marta)

Savršena predstava. Lutke su mi se svidjele. Najdraži mi je bio dabar. (Sebastijan)

Predstava je bila izvrsna i fantastična. Najviše mi se svidjela lutka zec. (Stjepan)

Predivna predstava. Lutke su bile posebno lijepе. Najdraže su mi bile lisica i vjeverica. (Ivana)

Sve mi se svidjelo. (Viktor)

MOJE SLOBODNO VRIJEME

Ja se u svoje slobodno vrijeme igram s prijateljicama. Često igramo društvene igre. Još se igramo uređa, sanjkamo se i slušamo pjesme. Nekad znamo izrađivati razne ukrase i uvijek se dobro šalimo. Ponekad sam na tabletu. Čitam i knjige koje sam posudila u bibliobusu. Igram se i kuharice i medicinske sestre.

Marta Novosel, 2. r.

Posjet Zoološkom vrtu u Zagrebu

VRIJEME ZA PRIČU

Ove školske godine započeli smo s projektom *Vrijeme za priču* te smo svake srijede u mjesecu čitali razne priče domaćih i stranih autora. Na simboličan smo način podržali i nacionalnu UNICEF-ovu kampanju *Čitaj mi* koja knjigu i čitanje od malih nogu stavlja u prvi plan. Uredili smo svoj kutić za pričanje, osigurali veliki pano za sve buduće crteže, kutić popunili omiljenim jastučićima, na kojima se ležalo ili sjedilo, udobnim naslonjačem za učiteljicu i priče su mogle početi. Od rujna do lipnja pročitalo se tridesetak i više priča. Ono što je pozitivno proizašlo iz tog projekta je probuđena želja za čitanjem, želja za novim slikovnicama i pričama. Bibliobusna služba utorkom je bila puna naručenih knjiga za našu PŠ. Posebno veseli što se čitalo pod odmorima, razmjenjivale su se preporuke za čitanje, a i stariji su na početku čitali mlađima, a pred kraj i mlađi starijima. Taj projekt privukao je i riječku autoricu Ljubicu Kolarić Dumić te nas je iznenadila poklonivši nam svoje dvije slikovnice *Ja se mraka ne bojim* i *Priča o zmajevima* i CD-e s uglazbljenim pjesmicama za buduće čitanje. Još je puno priča ostalo neotkriveno pa je želja nastaviti s tim i naredne školske godine.

I počinje priča....

Najstariji Sebastian čita mlađima.

Najmlađi Stjepan čita starijima.

Metla ima na metli svima

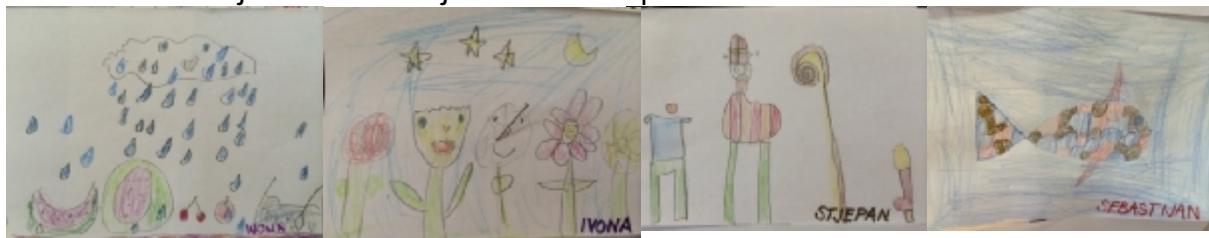

Pano priča prepun je ilustracija.

Čarapojedac

Teško smo odlučili koje su učenicima najdraže ilustrirane priče

Tajne i zgode nestašne vode Plesna haljina žutog maslačka Jupi, došao je sv. Nikola Riba duginih boja

Stjepan Magdić, 1. r. i Marta Novosel, 2. r. među nagrađenim su učenicima na natječaju Znamenitosti EU.

Stjepan Magdić, 1. r. učenik je i Glazbene škole Karlovac. Donio nam je pokazati osvojeni pehar i diplomu s natjecanja harmonikaša u Puli. Veselili smo se i bili ponosni na svaki njegov uspjeh.

NEKA OD NAŠIH RAZNOLIKIH DOGAĐANJA

Prvi smo u Mjesecu knjige posjetili dječju knjižaru Knjiguljicu i slušali priče

U ZKL u smo gledali predstave Bambi i Pismo iz Zelengrada

Listopad u Karlovcu

Naši pekarski proizvodi u povodu Dana kruha

Najbolje maske na maskenbalu s priateljima iz PŠ Bar. Leskovac: Mirta, Marta i Stjepan .

Tradicionalna ekoakcija okoškole (sadimo, uređujemo, grabimo, kopamo)

ZAJEDNIČKE RADIONICE UVESELJAVALE SU I DJECU I RODITELJE

Božićna radionica

Uskrsna radionica

MŠ BARILOVIĆ – PRVI I DRUGI RAZRED – UČITELJICA DANIJELA ZATEZALO

Mi smo učenici prvog i drugog razreda. Na početku školske godine bilo nas je sedmero, a na kraju osmero! Puni smo energije, radišni smo i vrijedni. Radujemo se svakom danu provedenom u školi.

Volimo ići u školu jer svaki dan naučimo nešto novo. Muzikalni smo i raspjevani. Svaku priredbu uljepša naša pjesma. Naš mali zbor, u kojem pjevaju i učenici trećeg i četvrtog razreda, pjeva je za Dan škole dvije pjesme: *Dva i dva su četiri* i *Baš me veseli*. Na koncertu u povodu Jurjeva, koji je organizirao KUD „Barilović“, pjevali smo pjesmu *Sveti Juraj*. Kreativni smo i maštoviti. Sudjelovali smo u natječaju „Lidice 2014.“ Flomasterima smo izradili radove koji karakteriziraju gospodarstvo našega kraja. Iako smo mali, dobrom prezentacijom Općine Netretić na integriranom danu osvojili smo drugo mjesto. Zahvalni smo gostima: KUD-u „Paurija“ i učenicima OŠ Netretić što su nam prezentaciju obogatili recitacijama i narodnim pjesmama. Volimo pomagati svima kojima je pomoći potrebna. Uključili smo se u projekt „Marijini obroci“. Ponosni smo što smo sakupili 600 kuna i time pružili jedan obrok dnevno za čak osmero gladnih i siromašnih učenika. Ova školska godina nam je bila prepuna raznih aktivnosti. Puno smo naučili i napunili se znanjem. Pred nama je ljetno vrijeme za odmor.

Nastojat ćemo primijeniti u životu sve što smo naučili. Vidimo se najesen u istim klupama, ali viši i jači!

VRIJEDNI SMO I MARLJIVI. ČITAMO, PIŠEMO I CRTAMO

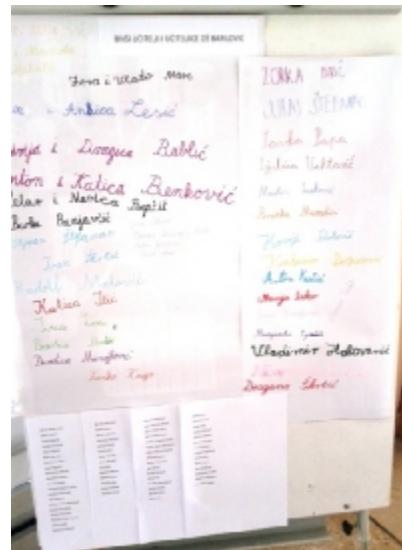
HRANIMO SE ZDRAVO.

POMAŽEMO DRUGIMA: „MARIJINI OBROCI“

Integrirani dan „Općine“ – Općina Netretić
Naši gosti: KUD „Paurija“ i učenici OŠ Netretić

**ZA INTEGRIRANI DAN „BIVŠI UČITELJI I
UČENICI OŠ BARILOVIĆ NAPRAVILI SMO
PLAKAT S NJIHOVIM IMENIMA**

NAŠ PRVI STRIP „OGLEDALCE“

MOJA OBITELJ

Užu obitelj čine roditelji i djeca. Obitelj stanuje u kući ili stanu. Članovi obitelji se vole. Međusobno si pomažu i poštuju se. Moja obitelj je velika. Čine ju mama Alenka, tata Miroslav, seka Morana, brat Domagoj i ja. Moja obitelj se nikada ne svađa. Moja obitelj je uz mene kada mi je najteže. S tatom volim igrati nogomet. Meni je obitelj najvažnija.

Matej Škrtić, 1. r.

Moja obitelj je mala. Čine ju mama Đurđica, tata Zlatko i ja. Moja obitelj se nikada ne tuče. S mamom se volim igrati frizbijem. Moj tata često lovi ptičice za mene. Zajedno idemo na Koranu loviti ribe. Tata se na mene nikada ne ljuti. Puno radi da mogu ići na izlet. Mamu i tatu volim najviše na svijetu.

Leoni Polović, 1. r.

Moja obitelj je velika. Čine ju mama, tata, brat, seka i ja. Sretna sam jer imam brata i sekiju. Igramo se svaki dan nakon što napišem zadaču. Volim s obitelji šetati po prirodi. Moj tata je uvijek veseo. Pomaže mi napisati zadaču i puno me voli.

Ela Marić, 1. r.

Moju obitelj čine tata Miroslav, mama Anita, brat Marko i ja, Petra. Međusobno si pomažemo. Poštivamo se i volimo. Najdraže su mi nedjeljne šetnje s tatom. Moja mama kuha fina jela. Mama i ja pečemo kolače. Kada je Valentinovo tata mami pokloni ružu.

Petra Marčinković, 1. r.

LJUBAV

Ljubav je dobrota.

Ljubav je nježnost i razumijevanje.

Prihvatanje usprkos manama.

Kad se daruje, kad se prašta.

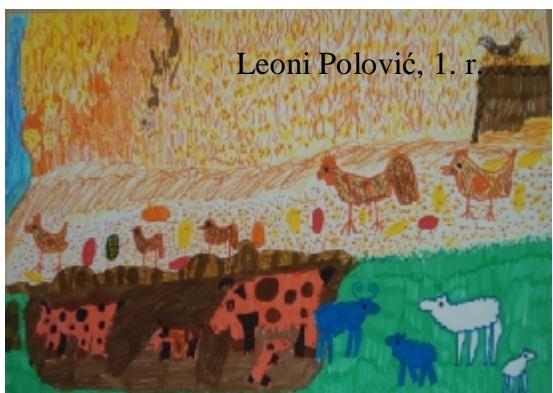
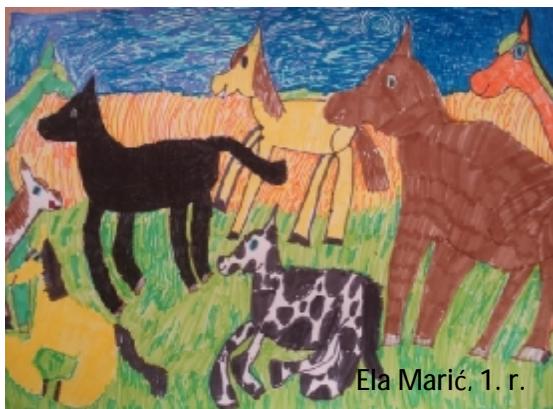
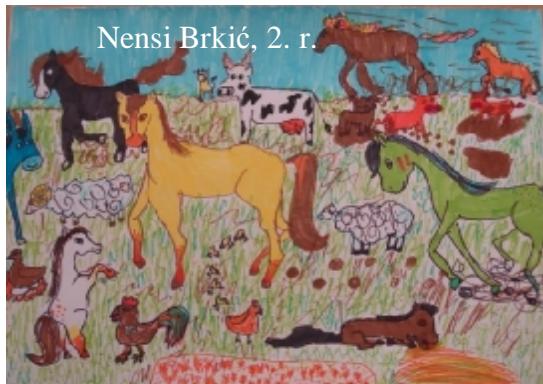
Kad iskreno volimo, nismo sebični.

Za voljenu osobu smo spremni dati život.

Nensi Brkić, 2. r.

Natječaj „Lidice 2014.“

MOJA MAJKA

Moja mama je mršava. Srednje je visine. Ima zelene oči i rumene usnice. Smeđu kosu ponekad poveže u rep. Uredna je. Uvijek nosi čiste čarape. Moja mama je lijepa. Dobra je prema svima. Ne voli zmije jer ih se boji. Ja volim svoju mamu.

Luka Jurčević, 1. r.

Moja mama se zove Ivana. Visoka je. Ima kratku kosu i plave oči. Lijepa je. Za mene je najljepša. Moja mama je dobra i draga. Tješi me kada sam tužna i brine za mene kada sam bolesna. Pomaže mi u svemu. Uvijek pronađe vremena za mene. Volim mamine zagrljaje i poljupce. Sretna sam što imam mamu.

Ela Marić, 1. r.

MŠ BARILOVIĆ – 3. I 4. RAZRED – UČITELJICA ANKA GRMAN

U listopadu su odlaskom u Zagreb neki od nas doživjeli prvo putovanje vlakom. Osjećali smo se super! Igrali smo se u parku na Zrinjevcu, posjetili Botanički vrt i zaključili kako bi tamo bilo lijepo živjeti.

nagrađeno pet radova na temu: „Znamenitosti EU“. Na integriranom danu o općinama Karlovačke županije predstavili smo Općinu Krnjak. Trebalo se dobro pripremiti i nabaviti puno materijala. Za integrirani dan o temi *bivši učenici i učitelji naše škole* napravili smo intervju s našom tajnicom Andrejom Štefanac. Školsku godinu završili smo zaslужenim odmorom u Selcu – školom u prirodi. Barem četvrtići, dok su se trećaši nastavili *kupati u znoju lica svoga* u školskim klupama. Za utjehu njima, dolazi nova školska godina u kojoj će oni biti četvrtići...

DAN ŠLJIVA – Jesen je bila topla i plodna, pravo „bablje ljeto“ rekli bi naši stari. I u našem voćnjaku ove su godine urodile voćke šljiva. Nema ništa finije od pravog domaćeg džema! U rujnu smo odlučili postati pravi mali kuhari i okušati se u spravljanju ove poslastice. Učenici sedmog razreda obirali su voćke, dok su oni mali, od 1. do 4. razreda, očistili šljive od koštice i peteljki. Očišćene i ušećerene šljive stavili smo u pećnicu i pekli otprilike 3 sata. Pečeni džem usuli smo u čiste i zagrijane staklenke. Tijekom školske godine bile su na jelovniku pripremljene u obliku raznih kolača: buhtli, krafni, rolada...

Terenska nastava u listopadu – Trg bana Jelačića u Zagrebu i Stari grad Ozalj

Martin Štefanac, 3. r.: Jesen na stolu
(tempera)

Karla Belavić, 4.r.:
Krizantema (tempera)

3. i 4. r.: Zaštita ozonskog omotača
(kolaž), Natječaj MZOIP

Na integriranom danu o općinama naše
Županije predstavili smo Općinu Krnjak

ZANIMLJIVA FIZIKA – Kako klupa, s
djetedtom povrh, stoji na četiri balona, a
da baloni ostanu cijeli – objasnili su,
između ostalog, učenicima nižih razreda
MŠ gimnazijalci s prof. Erdeljac

I „veliko finale“ u prosincu: božićna
priredba – sveta Lucija i sveta Barbara
donose božićno svjetlo.

Izrada platnenih vrećica i prodaja božićne
pšenice – projekt „Marijini obroci“

DUSZ – Predavačica Tanja Čumpek iz
Državne uprave za zaštitu i spašavanje i
vatrogasci poučili su nas kako se ponijeti u
kriznim situacijama poplave, požara, potresa...

PRVI SNIJEG

Prve pahulje snijega su stigle u moj zavičaj. Sitne, male loptice, lepršale su posvuda. Ubrzo se stvorio tanki, bijeli pokrivač. Sve je izgledalo čisto i svježe.

Jako volim snijeg. Jedva sam čekala da dođem kući iz škole. Popodnevnoj igri nije bilo kraja. Grudala sam se s bratom, sanjkali smo se, radili smo snjegovića, prevrtali se i radili anđele u snijegu. Pahulje su padale sve gušće i gušće. Snijeg je bio sve deblji. Borove grane bile su pune snijega. Tužno su visjele prema zemlji. Polako se spuštala noć. Sve je bilo tiho i hladno.

Mislim da se sva djeca raduju snijegu kao i ja. Zima je za mene posebno godišnje doba.

Tea Maglić, 3. r.

Martin Štefanac, 3. r.

MASKE

Karla Belavić, 4. r.

Ines Brkić, 4. r.

Morana Škrtić, 4. r.

CINESTAR

U ožujku smo još jedanput bili u Zagrebu i pogledali dječji filmski hit – „Šegrta Hlapića“.

ZAŠTO VOLIM PROLJEĆE

Od svih godišnjih doba najviše volim proljeće. Ono mi je nešto posebno. Jedva čekam da prođe tmurna jesen i da nestane hladna zima. Obožavam proljetno sunce, koje nam daje toplinu i budi prirodu.

Drveće tada odijeva svoja zelena odijela, a ptice cvrkuću s njihovih grana. Svuda oko nas čuje se zvuk pčela koji dopire s procvalih voćaka. Na livadama žute se cvjetovi maslačka kojeg obligeću šarenii leptiri. Vjesnici proljeća: jaglaci, visibabe i ljubice veselo se šepure pokraj potoka. U cvjetnjacima pokraj kuća svojom ljepotom diče se plavi zumbuli. Najviše volim jutro kada otvorim prozor i kada dopire svježi zrak, zajedno s cvrkutom ptica.

Volio bih prespavati poput medvjeda ovu dugu zimu i probuditi se u proljeće.

Tomislav Župčić, 3. r.

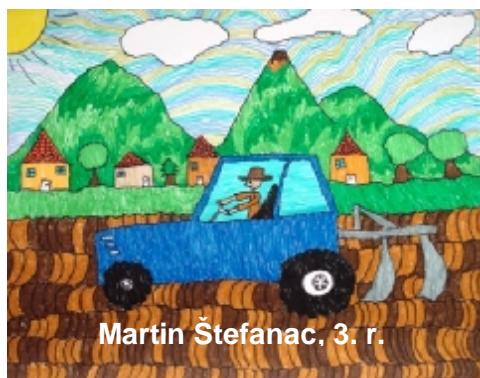
Nagrađeni na likovnom natječaju Lidice 2014. – U Hrvatskom školskom muzeju u Zagrebu češki veleposlanik Martin Košatka uručio je diplome Ružici Brcković, 4. r. i Tomi Marčacu, 6. r.

Morana Škrtić, 3. r.

Karla Belavić, 4. r.

Martin Štefanac, 3. r.

NATJEČAJ: ŠETNJA POD MOREM, SLOVENIJA (FLOMASTER)

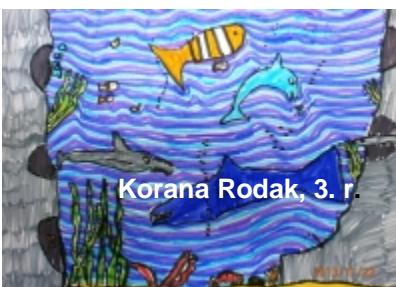
Martin Štefanac, 3. r.

Ines Brkić, 4. r.

Karla Belavić, 4. r.

Korana Rodak, 3. r.

Dominik Krivačić, 3. r.

Tea Maglić, 3. r.

Natali Dobranić, 4. r.

LIKOVNI NATJEČAJ „NOŠNJE NAŠEG KRAJA“, DONJI MUĆ

Ines Brkić, 4. r.

Morana Škrtić, 3. r.

LIKOVNI NATJEČAJ: 28 METROPOLA EU

Knjižnica za mlade u Karlovcu, uz Dan Europe: Nagrađeni učenici sa svojim učiteljicama

Karla Belavić, 4. r., Bugarska

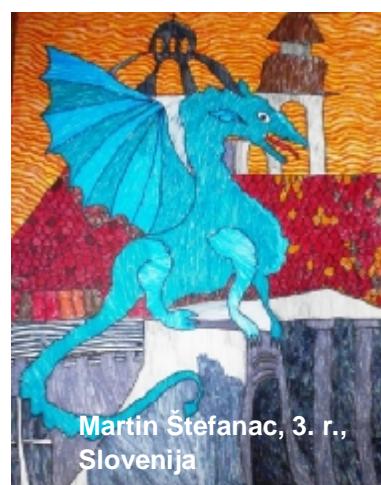
Dominik Krivačić, 3. r., Njemačka

Ružica Brcković, 4. r.,
Latvija

Morana Škrtić, 3. r.,
Danska

Martin Štefanac, 3. r.,
Slovenija

NEPRIHVAĆENI UČENICI U RAZREDNOM ODJELU

Vrlo često razmišljam zašto je učiteljima u nekim razrednim odjelima ugodnije raditi, a u nekima malo manje. Koliko je razredna atmosfera određena karakternim osobinama pojedinaca u njemu i kako oni utječu jedni na druge i njihovu međusobnu dinamiku? Vrlo često se spominje individualnost učenika koja se mora poštovati, ali postavlja se pitanje *do koje mjere?* U praksi se susrećemo vrlo često s učenicima koji su manje prihvaćeni od ostalih učenika. Neprihvaćeni učenici mogu biti ne samo negativno ocijenjeni učenici nego i učenici slabijeg školskog uspjeha, a u toj kategoriji su često i učenici ponavljači.

Ti se učenici često u svakodnevnim aktivnostima razrednog odjela ne uklapaju jer svojim neznanjem i odnosom prema učenju usporavaju ostale, što im ponekad može smetati. Često drugi učenici ne razumiju razloge slabijeg uspjeha te se prema njima ignorantski ponašaju, izoliraju ih i tada postaju neprihvaćeni u razredu. Učenici ponavljači trebaju vremena za uklapanje unutar odjela, a često je problem u većoj kronološkoj dobi, koja ponekad može biti i dvije godine, što je u osnovnoškolskim uvjetima značajna razlika. Uključivanje ponavljača u odjel mogu otežati već postojeće predrasude drugih učenika što dodatno može pojačati njihovu neprihvaćenost.

Neprihvaćeni u razrednom odjelu mogu biti i učenici slabijeg školskog uspjeha zbog svojih smanjenih intelektualnih sposobnosti za koje drugi nemaju razumijevanja. Ali isto tako neprihvaćeni mogu biti i učenici većih sposobnosti. Zbog vlastite nesigurnosti i osjećaja ljubomore drugi učenici im nastoje dati do znanja da ne odobravaju njihovo isticanje i nametanje. Time im stvaraju osjećaj krivnje zbog uspjeha koji postižu. Kako bi bili prihvaćeni u razredu, odstupaju od svojih stavova, sustava vrijednosti i nastoje ih mijenjati.

Posebno je osjetljiva skupina učenika koji su neprihvaćeni zbog socioekonomskih problema u obiteljima iz kojih dolaze. Ovi učenici često imaju i emocionalne probleme ako ih drugi učenici izoliraju, primjerice zbog nedostatka higijenskih navika. Takva djeca su najčešće tiha, mirna, pasivna, povučena, nesigurna i anksiozna. Ta djeca imaju malo prijatelja koji će stati na njihovu stranu. Vrlo često osjećaju sram jer je netko prema njima nerijetko grub i nasilan, a to sigurno nije osjećaj koji bi oni trebali imati.

Učenici mogu biti neprihvaćeni i zbog svojeg fizičkog izgleda, a u krajnjim slučajevima i zbog vjerskih, rasnih i nacionalnih razloga.

Učitelji i razrednici trebaju prepoznati ove učenike u odjelu, jer problem neprihvaćenih učenika može imati vrlo pogubne posljedice u dalnjem životu osobe. Vrlo je zahtjevna zadaća uskladiti sve te osobnosti u razrednom odjelu. Iako su problemi s neprihvaćenim učenicima vrlo osjetljivi, u ovim situacijama treba osigurati suradnju učenika koji po svojim osobinama imaju primjerenu razinu empatičnosti i sposobnosti utjecaja na ostale. Djeca koja imaju problema s prihvatanjem trebala bi potražiti i pomoći odraslim, i to onih u koje imaju povjerenja. Detektiranje problema i podrška takvim učenicima je u ovom slučaju ključna. Zbog potreba funkcioniranja odjela kao cjeline treba voditi računa o ovim osobitostima i kod učenika suptilnim metodama razgovora i uvjerenja poticati razumijevanje različitosti i uključivanja učenika u društvo, tj. u skladan razredni odjel.

MLADI STVARAOCI

I ove smo godine početkom drugog polugodišta bili domaćini Lidrana – natjecanja u literarnom, dramskom i novinarskom stvaralaštvu učenika na nivou grada Duge Rese i općina Barilović, Generalski Stol i Netretić – a u svim smo se kategorijama plasirali na županijsku razinu.

Antonio Erić sa svojim je dramskim monologom nastupio i u Zorin domu 6. veljače na županijskom Lidranu (mentorica Mirjana Vranić Šušlje).

PJESMA MLINSKOG KOTAČA

Šumi svaki kutić moga sela
u sjećanjima
na jedan stari mlin.

Pljusak gole vode bez pjene
stvara klokotac što putuje
u utrobu sve užeg potoka.

Gdje je nestala snaga vode?

Otuđio je jedan vječno stari mlin.
Samlio svako pristiglo zrno,
raširio miris selom
i nesebično ga predao selu.

Sad me gleda sav ponosan
svojom poviješću,
slaže fotografije znatiželjnika
u još neotkriven album.

Srce mi je ispunjeno radošću
i željom da pokrenem stari mlin.

Katarina Živčić, 8.r.

RIJEKA JE KAO ŽIVOT

Zaigrana i divlja.

Baca kapi uvis tražeći društvo.

Sve brža je i zahtijeva sve više od mene.

Što sam brža, više je prepreka.

Osjećam uspon, pa pad niz slap.

Rijeka me nosi,

nasmijava me,

radujemo se.

Padina je strma, a ja sam sve slabija.

Rijeka me izmorila i učinila je svoje.

Život je nabujala rijeka.

Ema Lasić, 7. r.

Županijski Lidrano 2014.
Mentorica Mirjana Vranić Šušlje

Ana Brozić, 5. r.

Kameleoni, toplo-hladni
kontrast, pastele

Anamarija Bukovac, 5. r

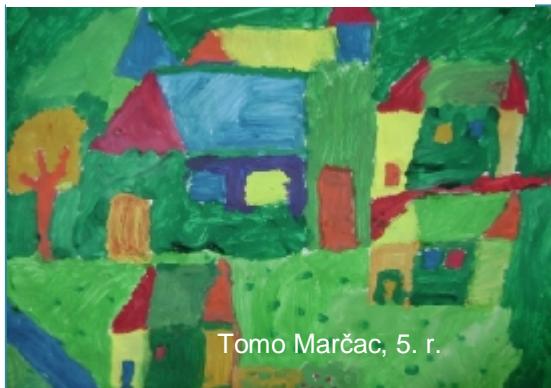
Bubamara

Mala stvar?
Točkice dobila na dar.
Pozadina im crvena,
nalazište klupa drvena,
ili meki cvjet
veličine kao cijeli svijet.
Zvala se Klara
- ta mala bubamara.

Marija Štefanac, 5. r.

Likovni i kompozicijski elementi, tonska modelacija, tempere

Krovovi, komplementarni kontrast, tempere

Labuđi pozdrav

Gledala sam jutros bijelog labuda.
Šareno jutro s tisuću boja mijenja labuđe perje. Granje šalje vibracije nad vodom. Labud skriva glavu u vodu. Vidim samo polovicu njegovog punašnog tijela. Voda žubori i miriše na život.
Nigdje ljepše... Labud se uspravi i baci krik.
Eh, da sam rijeka i uz labuda tik.

Petra Banjavčić, 5. r.

Zekini jadi

Dok je ljetno sunce grijalo,
od vrućine sam se skrivaо
i u hladu snove snivao.

Ništa nisam radio,
niti o hrani mario.

Ubrzo je došla zima,
noću je snijeg pao.
U zoru sam zajecao, jao...

Kao da je još jučer bilo sunce,
a sada ne mogu iz snijegom zametene kuće.

Da sam ljeti iz vrta koju mrkvu *drpio*,
ne bih sada neizdrživu glad *trpio*.

Ozbiljno vam sada kažem:
„Bolje je po vrućini raditi
nego po zimi hranu sanjariti.“

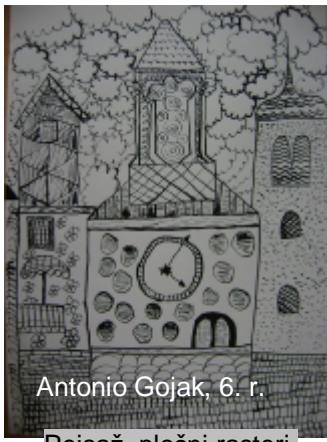
Tako sam na greškama svojim učio
dok sam cijelu zimu s glađu se mučio.

Ana Škrtić; 5. r.

Misljam da je ljubav

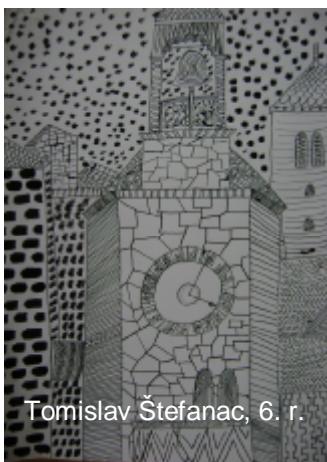
Hmm...otkud početi? Vjerojatno od nje, pa da, ovo sam napisao za nju.
Uglavnom, bili smo prijatelji, možda nešto više od najboljih prijatelja. Uvijek sam htio korak više, korak dalje. Ali za taj korak su trebale riječi. Znam, dvije riječi su malo, ali za srce su puno.
Vjerujte, samo te dvije riječi mogu izmamiti osmijeh na lice.
Izgovorio sam naglas: „Volim te.“ Djeluje nježno upakirano s toplinom srca. Sad postoji vjerojatnost da će mi uletjeti bez razmišljanja u život i od nekada smiješnih misli oblikovati ljubavne, da će od zaigranog srca učiniti odraslo, puno ljubavi.
Tek sada osjećam simptome prave ljubavi čiji se virus širi samo na osobe iskrenog srca.

Filip Mikić, 7. r.

Antonio Gojak, 6. r.

Pejsaž, plošni rasteri,
tuš-pero i tuš-kist

Tomislav Štefanac, 6. r.

KOPICE

Bile bi to obične vunene čarape da nemaju svoju povijest i priču sela. Oštре sivobijele boje prolaze grubim prstima moje prabake. Za svakog jedne, govorila je.

Željela sam nositi termočarape u šarenim bojama, ali upornost moje još dobro držeće prabake. Isplatila se. „Kćerce, obuj ove, neće te noge zepsti.“ Pristala sam navući naizgled grube čarape na svoje nježno stopalo. Toplina mi obuzela nožice i srce. Nisam ih nikad obula dotad, a sada mi ih se ne da skinuti.

Počela je priča o bakinim kopicama.

Bilo je pravo bogatstvo imati ih kad je moja baka bila stara koliko ja sada, jedanaest godina. Čuvale su se kao zlato i prenosile s koljena na koljeno. Sušile su se na ciglenoj peći i čekale onog tko je došao na red, ali najčešće bi to bio netko od starije braće, a najmlađi bi bili zadnji. Nekad ih je nosio njezin brat, mlađa sestra ili starija sestra. Od najljepše vune s puno ukrasa čuvale su se samo za posebne prilike uz narodnu nošnju.

Slušajući bakinu priču, nehotice sam uzela klupko vune i igle koje su čekale slobodne ruke. Slijedila sam upute svoje devedesetogodišnje prabake Milke. Znojne ruke potezale su oštru vunu te vrteći iglama sastavila sam teškom mukom nekoliko očica. Nisu to bile lijepo očice kao moje bake, ali želim sama isplesti jedne kopice. Bit će one za moju baku Katu jer ona nije voljela plesti kao djevojčica, napomenula mi moja prabaka.

Bit će to pravo iznenađenje za Dan žena.

Prabaka je ponosna na mene jer kaže: „Nisi ti na svoju ni mamu, ni baku, nego na prabaku.“

Petra Banjavčić, 5. r.

SREĆA

Česta je tema u školskim sastavcima, a tako ju je teško opisati. Kod svakog je različita, mijenja svoj oblik i smisao. Što je za mene sreća? Često se propitujem u čemu imam više ili manje sreće. Kako rastem, tako se i moje poimanje sreće mijenja. Dok sam bio mali, sreća su za mene bile igračke i igranje. Nisam razmišljao ni o čemu drugom. Svaka nova igračka izazivala je u meni ushit sreće.

Danas me raduje obitelj, zajedničko igranje društvenih igara i odlazak u kino. Raduju me novi stripovi i igrice, ali s time shvaćam da sreća nisu materijalne stvari. Veseli me druženje s prijateljima i obitelji. Sve je to lijepo, ali najveća je sreća biti zdrav. Problemi s kojima se susreću bolesna djeca su strašni. Pomaganje drugima može nas učiniti jako sretnima, pogotovo kada zauzvrat primimo neprocjenjiv osmijeh ili stisak ruke.

Sreća je i činjenica da sam se rodio i odrastao u okolini koja ima dobre uvjete za život. Mogao sam se roditi negdje u Africi gdje djeca gladuju, ne mogu ići u školu, nemaju nikakva prava, ili su ona minimalna. Imam sve uvjete da rastem sretno, iako mi se ponekad ne čini tako jer želim više.

Sreća je doista pojam koji za svakog pojedinca ima svoje značenje. Ona može biti korica kruha na dan, krov nad glavom, lijepa riječ, obitelj, luksuzni auto, brod...

Siguran sam da su sreća obitelj, zdravlje i sitnice koje nas svakodnevno vesele.

Nikolina Kasunić, 6.r.

Cvijet, pozitivni i
negativni prostor plohe,
kartonski tisak

Tomislav Štefanac, 6. r.

David Stanković, 7.r.
Portret, koloristička
modulacija, tempera

TOLERANCIJA

U čemu je bit poštovanja drugih i sebe samog? Zašto često mislimo da neki ne pripadaju nama?

Razmišljajući o ljudima koje poznajem, mogu zaključiti da postoje podcjjenjivanja i prosudbe prema raznim kategorijama, a da ljudi nisu ni svjesni što su zapravo spremni učiniti jedni drugima. Često čujem među svojim društvom: „Ne sudi knjigu prema koricama.“

Iz medija je vidljivo da bolje prolaze ljudi koji su naizgled simpatični svojom vanjštinom, odnosno nošenjem skupe odjeće ili posjedovanjem skupih stvarčica. Nesimpatičnost se kažnjava netrpeljivošću, pa i nekim većim verbalnim ili fizičkim nasiljem. Danas moraš biti „cool“ u društvu da ne bi bio

maltretiran na bilo koji način. Stereotipi su nas prevladali. Netolerancija proizlazi iz različitosti na temelju rase, vjere, izgleda... Koliko je čovjek uistinu spreman temeljiti upoznati nekog, a da ga ne muče predrasude? Zamislite samo koliko ljudi strahuje jer su drukčiji od ostalih, koliko njih ne koristi svoje sposobnosti jer se boje da će biti izrugani ili izbačeni iz društva. U Hrvatskoj se javlja sve više organiziranih bandi koje su spremne nekog brutalno istući, ako kažeš nešto što nije prema njihovom mišljenju, a ponekad je dovoljan samo krivi pogled, ili bti na krivom mjestu u krivo vrijeme. Zašto mislimo da smo bolji, jači, vredniji ako nekoga povrijedimo? Sveprisutan je to problem među svim generacijama. Većina ljudi je protiv nasilja, ali se boje suprotstaviti pojedincima, a reći ćemo da je zakon preblag prema pojedincima. Bez uvažavanja tuđih ideja, ponašanja i misli, dolazi do nasilja, verbalnog ili fizičkog. Vidio sam na videu, na Youtubeu, kako ljudi prolaze pokraj dječaka koji sjedi smrznut na ulici i niz drugih zastrašujućih prizora koji obilaze svijet. Čitanjem književnih djela naučio sam da treba biti pozitivan, nasmijan i kad ti je najteže, tada ćeš voljeti sebe, a i drugog. U životu treba birati vesele situacije i izbjegavati sukobe. Vrijeđanjem drugih, vrijeđamo i sebe.

Čovjek treba mijenjati sebe, a ne druge. Kaže se: „Najprije pometi pred svojim vratima.“ Probleme treba rješiti, a ne gurati ih pod tepih. Želim misliti pozitivno i djelovati pozitivno.

David Stanković, 7. r.

TOLERANCIJOM PROTIV NASILJA

Milica Resanović, 7. r.
- Portret, koloristička
modulacija, tempera

Svakodnevno, sa svih strana, obasipaju nas medijske priče o nasilju i borbi protiv nasilja. Kada sam dobio zadatak da napišem esej na ovu temu, počeo sam si postavljati pitanja i bolje razmatrati svaku novu situaciju u svojoj blizini. Koliko je svatko od nas spreman razmišljati o drugome, a ne samo o sebi?

Težnja je institucija učiniti što bolje uvjete sigurnog odrastanja nas mladih, brižnost pedagoga, učitelja, psihologa... nezamjenjiva je. Jedan od vodećih problema današnjice je nasilje koje postoji oduvijek, ali iz dana u dan raste broj pretučenih i maltretiranih zbog različitosti ili samo zbog nečije želje da se obračuna s nekim. Ljudske vrijednosti poput dobrote i pružanja pažnje gube na vrijednosti pred snagom nemilosrdne mase osvetoljubivih grupa

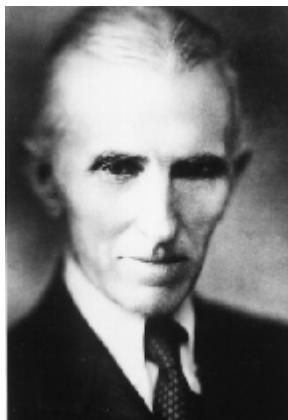
kojima je jedini cilj osvetiti se nekome. Zajedništvom i mislima upućenim ne samo na sebe nego i na druge riješit ćemo i najmanji problem. Iz vlastitog iskustva, usrećuju me mjesta kuda se kreću nasmijani ljudi, kao kazališta, knjižnice, kina, igrališta. Sport liječi svaku pomisao na negativno. Gdje vlada iskrenost, nema mjesta lažima. Ako je netko nesretan, možda želi nekog drugog isto učiniti nesretnim. Pitam se povremeno kada su moji prijatelji sretni, a kada nesretni. Time pomažem sebi i njima pronaći pravu situaciju za naše druženje koje je ispunjeno šalama, smijanjem i vezancijama. Čim se netko pojavi s namrgodenim licem, pokazuje neki problem, što ne znači da je ljut na nas, već samo želi reći da nešto nije u redu. Pitanje je koliko se netko s razumijevanjem može približiti nekome i pružiti mu iskren osjećaj pažnje. To danas nedostaje, stoga se javljaju svađe, nasilje i ubijanje. Povremeno sam zabrinut za budućnost sigurnosti koja će vladati našim ulicama.

Svatko bi se trebao osjećati odgovornim za sigurnost naše budućnosti.

Domagoj Krivačić, 7. r.

ZAMIŠLJENI INTERVJU: Leonardo da Vinci i Nikola Tesla

BUDITE ONO ŠTO JESTE

U 10.00 sati jednog lijepog proljetnog dana imao sam dogovoren intervju sa znanstvenikom i inovatorom Nikolom Teslom i slikarom, arhitektom, izumiteljem, glazbenikom, kiparom, misliocem, matematičarom i inženjerom Leonardom da Vincijem. Mislim da ne postoji nitko tko nije čuo za izume Nikole Tesle, okretno magnetsko polje i višefazni sustav izmjeničnih struja. Za sebe je tvrdio da nije izumitelj, već „otkrivač stvari koje postoje u prirodi oko nas“. Sigurno svi znate i za Leonardove slike, barem Posljednju večeru i Mona Lisu. Upravo sam bio odložio knjigu „Leonardo da Vinci: Izumi“. Jedna rečenica posebno me se dojmila: „Na svijetu na postoji umjetničko djelo savršenije od ljudskog obličja niti je ikad izrađen stroj složeniji i čudesniji od ljudskog tijela.“ U 10.01 prvo je stigao Tesla svojim vremeplovom, čije postojanje inače nije nikad službeno potvrđeno, a ubrzo zatim spustio se i Leonardo svojim strojem za letenje. Bio je to dokaz da je konačno riješio pitanje pogonske snage, što mu za života nije uspjevalo ni nakon 25 godina proučavanja ptičjeg leta. Nisu bili susretljivi jedan prema drugome, a razlog tome leži vjerojatno u činjenici da ni u svojem vremenu nisu imali puno prijatelja. Iako nisu živjeli u isto vrijeme, čak niti približno, obojica su bila daleko ispred svoga vremena, a svojim su istraživačkim načinom života pridonijeli razvoju čovječanstva. Stoga sam im postavio ista pitanja.

- Na koje svoje izume ste najponosniji?

Tesla: - Sustav izmjeničnih električnih energija.

Leonardo: - Ronilačko odijelo.

- Zašto?

Tesla: - To je bila važna prekretnica za daljnje izume

Leonardo: - Činjenica da se čovjek u oklopu može kretati slobodno i još pritom otkrivati nepoznato uvijek me privlačila, a danas je ronilačko odijelo skupa i vrlo korištena stvar.

- Koliko je na vašem putu do uspješne osobe bilo bitno imati volju i željeti uspjeti?

Tesla: - Sve se jednostavno događalo samo od sebe. Za svoju uspješnost u izumiteljskom poslu zahvaljujem svojoj urođenoj sposobnosti nevjerljivne vizualizacije stvari, procesa i događaja. Sukladno tome sve svoje eksperimente bih prvo osmislio u glavi, a potom ih praktično proveo u djelu. Tu sposobnost sam imao odmah te ponekad nisam znao razlikovati svoju maštu od stvarnosti. Stoga sam prolazio rukom ispred očiju da bih se uvjerojao da je stvarnost, a što mašta.

Leonardo: - Mislim da sam živio u pogrešno vrijeme, pa je bilo lako biti drugaćiji. Nije to bila niti volja, niti želja za uspjehom, to je jednostavno bio dar koji je nalazio sam svoj put.

- Je li Vas ikad pokretao novac?

Tesla: - U nekim životnim trenucima sam povukao poteze koji nisu bili „pametni“, pa sam čak i gubio novac, ali novac nikad nije bio pokretač ničega.

Leonardo: - Ne, nikad novac nije bio pokretač niti jednog životnog poteza.

SVAKO NOVO OTKRIĆE NOVA JE MOGUĆNOST

- Jeste li ikad pomislili da to sve nema smisla?

Tesla: - Ne, nikad. Svako novo otkriće nosilo je nešto drugo, otkrivalo novu mogućnost. Volio bih samo da su ljudi bili susretljiviji i spremniji razumjeti i prihvati mogućnosti. Iako, da su znali sve ono što sam ja tada znao, to bi bilo pogubno za čovječanstvo.

Leonardo: - Ne, jer je bilo zabavno, a ono što je zabavno, uvijek ima smisla.

- Zašto većina znanstvenika postaje cijenjena tek nakon svoje smrti?

Tesla: - Zbog zavisti, sebičnosti, oholosti ljudi oko vas. Svi žele da ne uspijete u svojim naumima, žele prisvojiti ideje koje nisu njihove. Ono što je drugačije, ljudi ne žele prihvati. Lakše je takve ljude smatrati čudacima nego ih pokušati razumjeti.

Leonardo: - Čim ste po nečemu drugačiji i odstupate od većine koja vas okružuje, nastaju predrasude i onda vas nitko ne voli jer se kao *pravite važni*.

- Uz većinu znanstvenika, slikara, izumitelja.....vežu se neke priče, bolesti, skandali?

Tesla: - Kad imate viziju i dar otkrivanja stvari i pojave oko sebe, zanemarujete onaj drugi dio života kojem su inače svi okrenuti, materijalne stvari, društveni položaj. Onda nastaju i nepomišljeni potezi.

Leonardo: - Napast ljudi je zasluzna za to jer ako ste poznati, onda ste pod povećalom više od drugih ljudi.

- Što biste u svojim životima promijenili?

Tesla: - Pokušao bih imati obitelj.

Leonardo: - Nisam siguran da bih išta promijenio, možda se više okrenuo znanstvenim projektima.

- Što biste rekli o utjecaju znanstvenih spoznaja na moralne vrijednosti?

Tesla: - Odgovorio bih na to vašim današnjim riječima: Etika u znanosti postaje sve važnija jer znanost primjenom novih znanstvenih otkrića može dovesti i do nepopravljivih posljedica za prirodu i život općenito.

Leonardo: - Svakomu na njegovu dušu i njegov moral!

- Želite li nam nešto poručiti za budućnost?

Tesla: - Sve više se pokazuje da ljudi nemaju granica i ne mogu ispravno postupati jer su sve sebičniji. Poslužit ću se riječima iz pisma indijanskog poglavice Seattlea iz 1854. godine koji govori o načinu života „bijelog čovjeka“: „Odnosi se prema majci-zemlji i prema bratu-nebu kao prema stvarima što se mogu kupiti, opljačkati, prodati kao stado ili sjajan nakit. Njegov apetit prožderat će zemlju i ostaviti samo pustoš.“ Ali vjerujem kako ima nade da se to ipak ne dogodi.

Leonardo: - Budite ono što jeste, pa čak i ako ste toliko drugačiji od svih i svega što vas okružuje, budite ponosni na to što jeste.

Pogledali se, kimnuli si glavama i odjurili svaki u svoj dio zamišljenog ili stvarnog života.

Tomislav Štefanac, 6. r.

Županijski Lidorano 2014.
Mentorica: Branka Dojčinović

1000 ČUDA PRIRODE

Valentina Magdić, 6. r. - Pejsaž,
plošni rasteri, tuš-pero i tuš-kist

Većina ljudi čula je za sedam svjetskih čuda, iako je puno manje onih koji bi ih mogli nabrojati. No na svijetu postoji i potpuno drugačija vrsta čuda – onih koja nije stvorio čovjek, već prirodne sile. Dulje od četiri milijarde godina te sile oblikuju naš planet i njegov dragocjeni teret živih bića. Rezultat je zadirajući broj prirodnih čuda i pojava, na kopnu, u vodi i u zraku. Stoljeća, pa i tisućljeća unazad, ljudi su čuda prirode objašnjavali mitovima i legendama, a ne činjenicama. Danas, zahvaljujući znanosti, znamo puno više o tome kako priroda djeluje. Ipak, neka od njih znanstvenici u potpunosti razumiju, dok druga tek počinju objašnjavati. Priče iza čuda prirode

često su takve da ih čine još čudesnijima. Na tisuće su čuda prirode, a izdvojiti ču samo neka.

Često sam se pitao odakle bljesak zelenog svjetla kada Sunce zalazi. U svom djelu „Zelena zraka“ francuski pisac Jules Verne zapisao je 1882.: „Ako u Raju postoji zelena, to mora biti ova zelena: prava zelena nade!“ Znači, zeleni bljesak dolazi iz slojeva nepomičnog zraka koji lome i prosipaju svjetlost na isti način kao staklena prizma.

Kako je to kada zrak izvodi trikove, a vidjeti znači vjerovati, opisuje priča iz 1957. godine kad su putnici na brodu Edinburgh Castle u kanalu La Manche vidjeli na horizontu red brodova – naopako. To što su oni mogli vidjeti, primjer je fatamorgane kod koje se slojevi toplog i hladnog zraka ponašaju poput leća ili prizmi i lome slike prema gore, tako da izgledaju kao da plove u zraku.

Nebo je često mjesto spektakularnih prirodnih predstava svjetla. Duge prekrasnih boja, sablasni oblici koje tvore oblaci i ponekad divan prizor prstena oko Mjeseca koji stvaraju ledeni kristali na velikoj visini. Stari Norvežani vjerovali su da je duga „most bogova“ koji spaja nebo sa Zemljom.

Šesterostruki stupovi Giant's Causeway (Divova puta) u Sjevernoj Irskoj tako su pravilni geometrijski likovi da izgledaju kao da ih je napravio čovjek. Stoljećima se vjerovalo da su djelo legendarnog Finna MacCoola, diva koji je hodajući po kamenju provalio u Škotsku. Međutim, ovaj „kameni put“ u potpunosti je djelo prirode, rezultat erupcije lave pred 60 milijuna godina.

Prema legendi, Čokoladna brda otoka Bohol na jugu Filipina stvrđnute su suze diva. Priča se da ih je prolio shrvan tugom kad mu je umrla draga. Ukupno je 1776 simetričnih humaka visokih tridesetak metara koji za suha vremena, kad vegetacija usahne, poprimaju boju čokolade. Oni su zapravo vapnenački ostaci ranije erozije.

Zemlja je tako planet rekordnih krajnosti, od najviše planine do najdubljeg oceana. Na njoj su pećine u koje mogu stati male katedrale i kanjoni koji su dovoljno široki da avion može kroz njih letjeti.

Gejzir Fly u pustinji Black Rock u Nevadi, SAD, vjerojatno je najneobičniji izvor vode na svijetu. Voda se spušta iz njegove tri glave u muljevite bazene. Bizarni stožasti oblici rezultat su kalcija u vodi koji se polako ukrućuje i stvara mineral travertin. Gejziri su nastali iz bunara koje je napravio čovjek. Vodu izbacuju 24 sata na dan tijekom čitave godine.

Golemi mlaz vruće vode izbio je 1294. g. iz magme koja je istjecala ispod Islanda na rubu Arktičkoga kruga. Oni koji su ga vidjeli nazvali su ga Geysir – „Velika erupcija iz bušotine“ i smatrali su da je to kipuća voda iz pakla. Postao je tako slavan da je naziv gejzir usvojen za sve vruće izvore te vrste.

Ovo je samo mali dio iz priče o čudesima prirode. Nadam se da ćemo znati sačuvati sva ta čudesna koja nam priroda nesebično daje te da ćemo joj početi vraćati istom mjerom nesebičnosti. Jer kao što bilo tko od nas, kao pojedinac, ne može zamisliti dan bez svjetla, bez vode i bez zraka, tako ne možemo zamisliti ni opstanak čovjeka kao vrste izvan prirode. Ali zato možemo zamisliti opstanak prirode bez čovjeka. I tu je vrijeme da se zaustavimo, zamislimo i nešto promijenimo u svom ponašanju. Vrijeme čuda...

Tomislav Štefanac, 6. r.

Mentorka: Branka Dojčinović

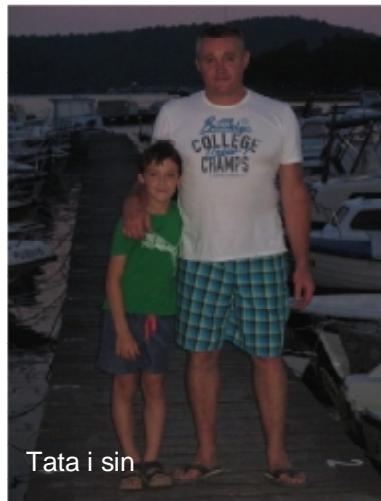
INTERVJU: MOJ TATA – HRVATSKI BRANITELJ

I ZA TEBE, SINE

Tek što sam završio prvi razred i pomislio kako će sad konačno moći biti doma i igrati se, mama je došla s viješću: Idemo u Vukovar na izlet. Sa školom! Škola je organizirala posjet tom, kako kažu, u Domovinskom ratu najviše napačenom gradu. Izlet je bio vrlo zanimljiv, ali i vrlo tužan. Činilo mi se da puno toga ne razumijem, odnosno uopće ne razumijem zašto ljudi mogu biti toliko zlobni jedni prema drugima. Bolnica, Ovčara, muzej, groblje.....tuga i nevjerica.....Svi smo samo šutjeli i pozorno slušali vodiča koji nam je pokušao dočarati kako je, po pričama ljudi koji su to proživjeli, doista i bilo. Činilo mi se da se tuga osjeća u svakom dašku vjetra, u svakom uzdahu....svakom kutku grada, krije iza svakog stabla....

Pomislio sam, kad malo porastem, vjerojatno će razumjeti i ono što danas ne razumijem.

Nakon povratka iz Vukovara i priče o Domovinskom ratu, počeo sam se pitati kako se moj tata osjećao za vrijeme rata, jer i on je bio sudionik. Počeo sam razmišljati s kakvim ružnim stvarima se susretao i pomislio da bi to moglo zanimati i moje vršnjake u školi. Eto tako je konačno nastao moj intervju s mojim tatom Sinišom, hrvatskim braniteljem, za naš školski list Barilko.

Tata i sin

- Za početak, reci nam nešto o sebi?

- Rođen sam 18. ožujka 1971. godine u Karlovcu. Završio sam srednju školu, smjer strojarski tehničar. Kao što znaš, oženjen sam i otac dva sina. Stanujem u Banjskom Selu. Radim kao zavarivač, a hobi mi je izrada predmeta od drva.

- Bio si sudionik Domovinskog rata?

- Da. Od 7. srpnja 1991. do kraja 1998. godine kao pripadnik Specijalne policije.

- Gdje si bio kad je rat počeo i kako si se osjećao?

- Dana 18. rujna 1990. otišao sam na služenje vojnog roka u tadašnju JNA. U vrijeme početka Domovinskog rata bio sam dakle na služenju vojnog roka, odakle sam pobegao 6. srpnja 1991. godine, jer me nisu htjeli pustiti redovnim putem, a obitelj mi je javila da mi je život u opasnosti zbog situacije koja je nastala nakon što je Hrvatska odlučila ostvariti svoju samostalnost. Osjećaji su u tom trenutku bili pomiješani, od ljutnje do razočaranja cijelom situacijom.

- Zašto si se odlučio pridružiti postrojbi Specijalne policije?

Cavtat, 1994.

- Htio sam sudjelovati u obrani Hrvatske jer sam smatrao da je započeti rad nepravedan.

- U kojim si vojnim akcijama sudjelovao?

- Prva vojna akcija bila mi je oslobođanje Medačkog džepa u Gospicu, druga zapadna Slavonija, Papuk i okolica, zatim Bljesak, Oluja te redovne akcije po Velebitu i na Prevlaci.

- Što ti je bilo najteže?

- Najteže je bilo gledati civilne žrtve.

ŽELJA ZA SLOBODOM

- Što ti je davalо snagu?

- Ljubav prema domovini i nada i želja za slobodom.

- Je li te bilo strah?

- Da. Strah od ranjavanja i zarobljavanja.

- Je li ti nastradao netko blizak?

- Da. Školski prijatelj. Bilo je to vrlo traumatično iskustvo. Tragedija koja te natjera da počneš drugačije razmišljati.

- Gdje ste spavali tijekom akcija? Jeste li bili gladni? Je li vam bilo hladno?

- U skloništima koja smo sami radili. U takvим trenucima ne misliš niti na glad, niti na hladnoću. Iako je takvih situacija bilo, pogotovo na Velebitu gdje su se prsti ledili, ono što te u tim trenucima pokreće uvijek je bilo jače od fizičkih potreba. Teško je to objasniti, niti sam često ne razumijem kako smo u nekim uvjetima uopće mogli preživjeti.

- Koji događaji zauzimaju posebno mjesto u tvom životu, a dogodili su se za vrijeme rata?

- Dva puta sam se našao u minskom polju. Jedan kolega je nažalost nastradao u toj akciji. Nakon toga iskustva činilo mi se da sam se ponovno rodio. To je iskustvo koje me često podsjeti koliko sam imao sreće. U tim danima posebno mjesto je imala samo jedna potreba..... ostati živ.

- Kako si se osjećao kad je rat završio?

- Slobodno, opušteno i sretno, ali i tužno zbog onih koji su dali svoje živote, razrušenih domova i činjenice da za neke budućnost više neće biti ista. Moja kuća, obitelj ostali su netaknuti, ali puno bliskih prijatelja se našlo u jako teškim situacijama. Mislite da je teško ostati bez uspomena i dragih vam stvari koje su izgorjele od granatiranja, ali ostati bez dragih ljudi, bliskih ljudi, trauma je s kojom se teško naučiti dalje živjeti, a neki nisu, nažalost, niti do danas.

Odavanje počasti žrtvama na Ovčari

Sjećanje na žrtvu Vukovara – PŠ Belaj

Dan sjećanja na žrtvu Vukovara
– 18. studeni, Barilović

- Je li te u tim trenucima smetalo to što je rat, kao takav, osuđivan?

- Da, ali istina je na kraju našla svoje mjesto u cijeloj priči jer je na kraju ipak priznato da je Hrvatska vodila častan i obrambeni rat, koji joj je bio nametnut.

- Kao netko tko je prošao Domovinski rat i aktivno sudjelovao u njemu, što bi nam na kraju poručio?

- Bolji i sretniji život svima u ovoj našoj lijepoj Hrvatskoj! Imamo toliko prirodnih bogatstava, toliko mogućnosti, te se doista nadam da ćemo ih pretvoriti u bolju i sretniju Hrvatsku za nas i generacije koje dolaze. I za tebe, sine.

Martin Štefanac, 3. r.
Mentorica: Branka Dojčinović

INTERVJU S DR. SC. DARKOM CERJANCEM, UČITELJEM BIOLOGIJE

OBRAZOVANJE JE ISTINSKA VRIJEDNOST

Učitelja prirode i biologije Darka Cerjanca izabrao sam kao sugovornika za intervju iz više razloga. Najprije, u svim je anketama među učenicima jedan od najomiljenijih učitelja. Drugo, ali ne manje važno, među svim našim učiteljima dostigao je najviši stupanj obrazovanja i stekao titulu doktora biologije. Bavi se, dakle, proučavanjem prirode, a kako ja mislim da je pitanje zaštite prirode pitanje naše budućnosti, smatrao sam da je on najpoželjniji sugovornik. Usprkos svim svojim postignućima, uglavnom je skroman, ali sam ga ipak nagovorio na intervju.

- **Učenici Vas vole, između ostalog, i zbog Vaše blage naravi i tolerantnosti. Imate li neki svoj recept za uspješan odnos između učenika i učitelja?**

- Ja mislim da je univerzalni recept za odnose među ljudima, pa tako i za uspješan odnos između učenika i učitelja jedan ljudski, humani odnos pun međusobnog poštovanja, uvažavanja i tolerancije, gdje je sadržaj uvijek korak ispred forme.

- **Danas se često uspjeh u životu ne mjeri znanjem, nego imovinskim stanjem. Što je Vas motiviralo da ulažete svoje vrijeme i svoj novac u obrazovanje?**

- Mislim da bez obzira kakve vrijednosti vladale u nekom društvu, pa tako trenutno i u našem, svi mi u dubini duše znamo kad je nešto vrijedno, a kad ne. Čini mi se kao da je to čovjeku urođeno, a jedna od istinskih vrijednosti u životu je i znanje, odnosno obrazovanje. Svi smo mi beskrajno sretni i ponosni na sebe kad nešto novo naučimo ili steknemo neku novu vještina.

- **Stekli ste najviši stupanj obrazovanja u svojoj struci. Smeta li Vam to ili pomaže u radu s učenicima osnovne škole?**

- U obrazovanju, odnosno znanju uvijek se može ići naprijed i nikada ne dođete do vrha. Što više učitelj zna, to je bolje i za njegove učenike J. Međutim ima nešto što je zanimljivo u učiteljskom zvanju, a to je da mi međusobno učimo jedni od drugih, učenici od nas i mi od učenika. Svaki razred i svaki učenik je neponovljiv, a razred je svojevrsna pozornica na kojoj mi nekako spontano oplemenjujemo jedni druge. Trenutak kad učitelj uđe u razred i kad učenici ustanu i kad vas gledaju i očekuju nešto od vas - samo je uvod nakon kojeg slijedi predstava u kojoj se učitelj bez obzira na svoju nesavršenost trudi dati najbolje od sebe.

SUŽIVOT S PRIRODOM NEMA ALTERNATIVE

- **O čemu ste pisali svoj magisterij i kasnije doktorat?**

- Za magisterij sam istraživao jednu vrstu slatkovodnog raka (zovu ga turski, barski, dunavski ili uskoškari rak, a živi i u Korani) u rijekama Mrežnici i Dobri, a doktorski rad napisao sam o tularima na širem području sliva rijeke Dobre. Tulari su jedna skupina kukaca koji žive u vodi, a samo njihov odrasli stadij živi na kopnu.

- **Prenosite li ta znanja o rakovima i kukcima na svoje učenike?**

- Stara je priča da kad učenik završi neki razred to izgleda kao da se popeo malo više na nekoj planini i odjednom vidi nešto novo i čudi se što to prije nije bio i sve mu je jasnije i nekako drugačije. Isto je i kod mene. I kad nešto naučim, podijelim to s učenicima u skladu s njihovim uzrastom i interesima. Npr. nedavno se u Korani pojavila nova, invazivna vrsta raka, tzv. signalni rak, koji se sada izlovljava i uklanja iz Korane kako ne bi ugrozio naše domaće, autohtone vrste raka, a fotografija ovog raka na mobitelu naše učenice Katarine Živčić smatra se jednim od prvih nalaza ove vrste u riječi Korani.

• I rakovi i kukci koje ste proučavali imaju svoja staništa u vodi. Hoće li ih najavljeni gradnja hidroelektrane na Korani uništiti? Hoće li narušiti biošku ravnotežu?

- Izgradnja hidroelektrana na rijekama trebala bi općenito postati prošlost jer se na taj način rijeke uništavaju, narušava se prirodna ravnoteža koja u njima vlada i izumiru osjetljivije vrste. Mučno je kad vidite da rijeka postaje beživotna i umire pred vama, a sve u ime "napretka". Svi mi koji smo odrasli u suživotu s rijekama u ovom kraju najbolje znamo koliko smo iskonski sretni od djetinjstva pa do kraja života kad se kupamo ljeti u rijeci, lovimo pokoju ribu ili se zamišljeno šećemo uz rijeku koja struji pored nas kao vrijeme; sad je tu, prođe nam kroz prste i nikad se taj trenutak više ne ponovi. Što se tiče ovog aktualnog pitanja o izgradnji HE na rijeci Korani, mislim da bi bilo bolje da se konačno okrenemo solarnoj energiji za zagrijavanje i za proizvodnju električne energije, kao što je to npr. u zemljama koje su sjevernije od nas i imaju manji broj sunčanih sati godišnje nego mi ovdje.

• Učite nas o zaštiti prirode, vodite ekogrupu...Držite li se tih načela i u slobodno vrijeme ?

- Zaštita prirode i održivi razvoj, odnosno naš suživot s prirodom nema alternative, ne poznaje slobodno ili radno vrijeme, to je jednostavno način života ili stanje svijesti. Čak je važnije od znanja da imamo ili razvijemo osjećaj kod naših učenika i sugrađana kako je čovjek dio prirode i mora je neprestano štititi. Kakva je priroda oko nas, takvi postajemo i sami. Kaže se da je život sastavljen od niza sitnica koje na kraju daju konačnu sliku. Tako npr. nikad ne bacam smeće po prirodi, kad perem zube zatvorim vodu da bespotrebno ne teče, kad idem u trgovinu, koristim platnenu vrećicu koju nosim sa sobom, tako da ne kupujem plastične koje su poznati zagađivači okoliša, a za ispiranje wc-a često koristim vodu koju sam već prije upotrijebio za neke druge svrhe. Po cijeloj kući sam postavio štedne žarulje, zatim izolaciju kako bi se manje gubila toplina, a planiram postaviti i sunčane kolektore za zagrijavanje vode.

• Već se dugo bavite planinarenjem. Opišite svoj planinarski put!

- Još kao mali shvatio sam da postoji jedan čudesan, pomalo bajkovit svijet koji se zove šuma, rijeka, planina ili more i do danas me to divljenje prirodi nije napustilo. S planinarenjem sam počeo nekako spontano kad sam imao 20 godina zajedno s prijateljima i prijateljicama. Naše prvo planinarenje je bilo na Klek. Tada još nismo imali automobile, tako da smo prvo išli vlakom, a zatim pješice od željezničke stanice pa do vrha planine i natrag. Prijateljstva koja steknete u planini obično vam ostanu za cijeli život jer su nekako posebno obojena, a često vam i život ovisi o ljudima s kojima ste u planini. Uvijek se rado sjetim jednog planinarenja kad smo nekoliko dana hodali od željezničke stanice u Ogulinu pa sve do mora (do Klenovice) i pritom se jako dobro zabavljali, a navečer pjevali i smijali se J . Još bih htio ovdje dodati da pravi planinari nikada ne bacaju smeće po prirodi, a sav otpad koji sami naprave skupi se u vrećicu i nosi cijelim putem do prve kante za smeće, koja je često kilometrima udaljena.

ZA DOSTOJANSTVEN ŽIVOT ČOVJEKA

• Proputovali ste dosta zemalja. Kako ste ih vidjeli očima ekologa?

- Izgleda da svaka zemlja ima dio koji je zaštićen i reprezentativan i koji pokazuje turistima i dio kojeg bi se svaki čovjek posramio bilo da se radi o onečišćenju okoliša ili o načinu života koji je neprimjeren čovjeku. U nekim zemljama ljudi žive toliko teško i siromašno da je to gotovo jednako robovskom načinu života. Iznenadilo me i kad sam prije četiri godine s učiteljima iz naše škole putovao u Sarajevo i poslije prekrasnih bosanskih planina i krajolika ugledao rijeku Bosnu koja je duž velikog dijela svog toka pretvorena gotovo u smetlište.

S ekipom iz škole – predah u Dubrovniku

• A kako Vam iz te perspektive izgleda stanje u Hrvatskoj i, posebno, u našoj okolici?

- Ja sam pobornik socijalne države i mislim da bi svaki čovjek trebao imati određena sredstva za dostojanstven život primjereno čovjeku. To kod nas, nažalost, nije slučaj i svaki put me stegne srce kad

vidim da su neki ljudi, bilo mlađi ili stari, prisiljeni kopati po kontejneru da bi preživjeli. Mislim da bi to za svaku državu, pa tako i našu, trebalo biti nedopustivo.

• Koji su Vam neostvareni ciljevi u životu?

- Izgleda da se sve svodi na onu staru pjesmu našeg pjesnika Petra Preradovića Ljudsko srce: "Ljudskom srcu uvijek nešto treba, / Zadovoljno nikad posve nije, / Čim željenog cilja se dovreba, / Opet iz njeg sto mu želja klije..."

Ludska je priroda takva da jednostavno ne možemo biti na miru...

Razgovarao: Antonio Gojak, 6. r.

Županijski Ldrano 2014.
Mentorica: Branka Dojčinović

GLOBE GRUPA

OBNOVA KUĆICE ZA TERMOMETAR

U listopadu smo iskoristili posljednje sunčane dane i uz pomoć učenika dodatne nastave tehničke kulture vratili stari sjaj već vremenom oštećenoj kućici za termometar koju svakodnevno koristimo.

POSJET VRAŽIĆ ŠPILJI U BARILOVIĆU

Špilja, čiji ulaz godinama promatramo s prozora naše škole, u nekoliko nas je navrata ponukala zavititi unutra. Istražili smo mnoge zabilješke koje opisuju sam ulazak te unutrašnjost špilje, čuli smo mnogobrojne legende i priče. Međutim, to nam nije bilo dovoljno. Kako priliči pravim istraživačima, željeli smo provjeriti i doživjeti sve što smo pročitali, a možda saznati i nešto više. Uz pratnju nekolicine članova Speleološkog odsjeka Planinarskog društva Dubovac 6. lipnja 2014. posjetili smo i razgledali unutrašnjost Vražić špilje u Bariloviću.

Pripremila: učiteljica Petra Poljak, voditeljica Globe grupe

Intervju s Ivanom Kljajić, članicom SKUD-a „Ivan Goran Kovačić“ iz Zagreba

SVE ČIME SE BAVIM, BAVIM SE IZ LJUBAVI

Dan Europe - 9. svibnja obilježili smo ove godine uz pomoć dvoje gostiju s Hrvatskih studija u Zagrebu: studentice sociologije Ivane Kljajić koja nam je predstavila folklornu baštinu Hrvatske i profesora Vladimira Laya koji nas je podsjetio na našu bogatu prirodnu baštinu. Budući da i mi u našoj školi i mjestu njegujemo folklor, s našom predavačicom Ivanom odmah smo našli zajednički jezik te smo joj postavili još nekoliko pitanja na koja je ona rado odgovorila.

Kako ste se i kada počeli baviti folklorom?

– Folklorom sam se počela baviti u 2. razredu osnovne škole na nagovor mojih sestrični, koje su tada već plesale u KUD-u Sesvetska Sela. Naime, jednom prilikom pokazivale su mi što su naučile plesati taj tjeđan na probi folklora, te su tako i mene zainteresirale da se upišem na folklor i naučim plesati. Od tada sam 12 godina provela plešući u KUD-u Sesvetska Sela, a posljednje 3 godine članica sam Folklornog ansambla Sveučilišnog kulturno-umjetničkog društva „Ivan Goran Kovačić“.

Što za Vas znači plesanje u folklornoj skupini:

hobi, rekreatciju, druženje...?

– Ples u folklornoj skupini za mene ima veliku važnost. Prije svega, to je odlična fizička aktivnost, a zna se da je u zdravom tijelu i zdrav duh. Ono što ovaj hobi čini još ljepšim, jesu ljudi koje susrećete i upoznajete za vrijeme bavljenja folklorom: plesači iz društva u kojem plešete i koji vam postaju prijatelji, plesači iz drugih društava koje upoznajete na nastupima, te napisljeku, publika koju usrećujete svojim nastupima. Jednako tako, nastupajući, upoznala sam različite dijelove Hrvatske, ali i mnoge druge države Europe i svijeta i njihovu kulturu.

To su sve dobre strane tog hobija, ali ima li i manje dobrih?

– Dobre strane ovog hobija su, kao što sam već prethodno navela, što ste fizički aktivni. Ali ne samo to, plešući i pohađajući probe folklora, izbjegava se „uludo trošenje vremena“ i uči kako dobro rasporediti vrijeme između školskih obveza i folklora. Nadalje, razvijate svoje talente, i smanjujete strah od javnog nastupa, što kasnije u životu može biti od velike pomoći. I napisljeku, ali ne manje važno, upoznajete kulturnu baštinu svoje zemlje, učite kako su se veselili, pjevali, ili oblačili vaši preci.

A loših strana ovoga hobija, ako slušate svoje roditelje, učitelje i voditelje folklora, ne bi trebalo biti.

Studirate, plešete... Koliko Vam još ostaje slobodnog vremena i kako ga koristite?

– Iako slobodnog vremena nemam mnogo, ne pada mi to teško, jer sve čime se bavim, bavim se iz ljubavi. Osim studiranja i plesa, pjevam i u crkvenom zboru mladih. I na fakultetu, i na folkloru, i u zboru mnogi su moji prijatelji, pa na taj način spajam ugodno s korisnim. Slobodno vrijeme volim provoditi družeći se s prijateljima, ili ponekad opuštajući se uz televiziju.

Koji Vam je najdraži ples koji ste plesali?

– Teško mi je izdvojiti jedan ples koji mi je najdraži. Svaki ples na svoj je način lijep i ima nešto zbog čega mi je drag. Međutim, s vremena na vrijeme bih možda mogla izdvojiti neke koje radije plešem nego druge, a trenutno su to prigorski plesovi i pjesme i plesove Baranje.

Zagreb, HNK, koncert "Bećarac... i oko njega", 27. 10. 2013.

Kome biste preporučili bavljenje folklorom? Je li tu važna, kondicija, sluh ili nešto treće?

– Bavljenje folklorom preporučila bih svima, a jedini kriterij potreban da biste se njime bavili je dobra volja.

Za današnje predavanje oko pasa ste stavili vrlički pojas. Koristite li i inače u oblačenju folklorne detalje? Kako ljudi reagiraju?

– Ponekad koristim folklorne detalje u svakodnevnom oblačenju i reakcije su pozitivne. Nažalost, zbog utjecaja medija, naš stil oblačenja sve manje je „naš“ i sve više sličimo jedni drugima. Zbog toga je lijepo ponekad se istaknuti i dati svoj pečat onome što nosimo, a folklorni detalji su pravi način za to.

Što mislite o našim folkloarnim motivima u modi? Jesu li dovoljno iskorišteni?

– Folklorni motivi u našoj modi nisu jako popularni, ali postoje modni kreatori koji ih koriste. Međutim, naša folkloarna baština zaista je bogata i kao takva neiscrpan izvor motiva za ovaku vrstu kreativnosti. Zbog toga mislim da naši folklorni motivi nisu dovoljno iskorišteni.

Završavate prvu godinu studija sociologije na Hrvatskim studijima u Zagrebu. Jeste li razmišljali pri upisu što ćete raditi kad završite studij? Što biste htjeli raditi?

– Za studij sociologije odlučila sam se jer me još u srednjoj školi zainteresirao predmet sociologija, ali i imajući na umu folklor, kao proizvod društva kojim se sociologija zapravo bavi. Iz tog razloga sam mislila kako mi je na neki način sociologija bliska. Upisujući studij nisam točno znala što želim u budućnosti raditi, ali sigurna sam da će mi studij pomoći da shvatim što je ono u čemu sam najbolja i što će sa zadovoljstvom raditi.

Kakve dojmove nosite s gostovanja u našoj školi? Jeste li znali kamo idete, gdje je Barilović?

– S gostovanja u vašoj školi nosim veoma lijepo dojmove. U početku nisam znala gdje je Barilović, osim da je u blizini Karlovca. Sada, nakon posjeta vašem mjestu i školi, vrlo dobro znam gdje je Barilović i rado ću pričati drugima o njemu. Lijep krajolik i prijateljska dobrodošlica svakako će mi ostati u lijepom sjećanju.

Želite li nam još nešto poručiti?

– Od srca vam hvala na pažnji koju ste mi iskazali. Njegujte i dalje našu kulturnu baštinu i bavite se folklorom! Svako dobro!

Hvala na razgovoru i dođite nam opet!

Razgovarala: Kristina Šeketa, 8. r.

Mentorica: Branka Dojčinović

RAZGOVOR S MARIJOM PAVIĆ, UMIROVLJENOM UČITELJICOM IZ PERJASICE

ČOVJEK ČOVJEKU MOŽE BITI ČOVJEK

U povodu Međunarodnog dana žena – 8. ožujka s grupom Mladih knjižničara posjetili smo umirovljenu učiteljicu Mariju Pavić u Srednjem Poloju koja je čitav svoj radni vijek provela u Perjasici i pripadajućim područnim školama: Srednji Poloj, Mala Kosa, Koransko Selo i Kestenak. Rođena je početkom 2. svjetskog rata u Ličkim Jesenicama, ali je kao partizansko ratno siroče odrastala kao domsko dijete. Od svoje treće godine do polaska u školu u predškolskoj ustanovi za siročad u Zorkovac Polju kod Ozlja, da bi školovanje nastavila u gradskim sredinama – Vinkovcima, Ogulinu i Zagrebu. Tek s prvim zaposlenjem vratila na selo i tu, upoznavši

svog Đuru, i ostala. Kako je do svojih školica svakodnevno pješačila, i po 16 kilometara, dobila je počasnu titulu učitelj-pješak.

Ispričajte nam neke zanimljivosti iz Vašeg dugogodišnjeg pješačenja na putu do škole i nazad!

– Do škole u Maloj Kosi pješačila sam 16 kilometara. Idem kroz šumu u podne, a sunce se ne vidi. I vuka sam srela na kozjoj stazi. Nije mi bilo svejedno! Vuk gleda u mene, ja u njega. Sjetim se riječi književnika Branka Čopića: – *Kud si krenuo, ne vraćaj se.* Al' pitanje je uzbrdo ići, hoće li vuk na mene skočiti? A vuk je kao vuk. Kaže narodna izreka *Nije vuk vuku vuk.* Čovjek čovjeku može biti vuk, i toga se sjetim. Vuk se sklonio, a ja pođem nizbrdo, to je još veća strmina. Pogledam udesno, vuk viri iza borovice, a ja naprijed, *stisnem ko zec na skijama* niz strminu i stignem dolje do škole. Sve to pričam mojoj podvornici, a ona pita: - Pa zašto vi, učiteljice, ne spavate ovdje? Jer ja sam u svakoj školi imala svoj stan, ali sam voljela pješačiti i voljela sam svoj dom. Idem ja nazad premda sam vuka vidjela. Sa sobom sam nosila i tranzistor da rastjeram divljač i sebe ohrabrim.

To nije bio jedini susret s divljači?

– Još najzanimljivije je bilo u Maloj Kosi kad smo išli na nastavu u prirodu. Tamo ima puno kamenja raznih oblika, i ljudskih i životinjskih, kao mala pulska arena, i tako je svatko svoje mjesto zauzeo: Netko je našao konjića, netko slonića ... Tema je bila plemenita divljač. Taman smo spominjali srnu i dječica se onako uživjela kad odjedanput preko naših glava skoči veliki srndač. Bilo je uzbudnja... A takvih je zgoda bilo još.

I sve su dobro završile?

– U Maloj Kosi bio je jedan dečkić Milan, Milančić smo ga zvali, iz Tržića. Jedan dan, 9 sati ... pola 10... nema maloga Milana niti dvoje još djece iz Tržića. Gdje su, pitam se, da nisu bolesni. Kad ujedanput lupiše vrata u zid, a mali Milančić, bucko, počne plakati: - Joj, drugarice učiteljice, nemojte me psovati, ja ču vama sve iskreno reći kako je meni bilo i njima, al' meni je gore bilo nego njima! Nemojte mi dati neopravdane satove jer ču dobiti batine od mame i tate, mislit će da sam *markirao*. I on nama sve ispriča, kako je išao preko dotrajalog mosta, sniježak je prekrio rupu, a rupa je bila pozamašna. On je jadan upao u rupu i noge su mu visile više Mrežnice. Ali se snašao i raširio rukice da ne propadne. *Koprcao* se nogicama iznad Mrežnice dok ga kolege nisu izvukle. – Milane, znaš li tko je kriv za tu rupu? – A 'ko? – Vaši očevi, jer daske su mogli pribiti i riješen problem! – Stvarno su oni krivi, primirio se mali Milan.

Voljeli ste raditi s djecom?

– Imala sam jako blagi kriterij prema djeci. U Perjasici sam neko vrijeme radila, i u nižim razredima i u višim razredima, gdje sam predavala prirodu i fizički. Neke su učiteljice pritužbu pravile da ja jako blago ocjenjujem. Došao je prosvjetni inspektor i rekao: – Marija je u pravu. Vi date jedinicu iz fizičkog odgoja, a to dijete pješači iz Male Kose svakodnevno u Perjasicu 10 kilometara, on je istreniran. Ne mora pet dobiti, ali da dobije jedinicu...to se ja ne slažem. Pa iz prirode isto. To dijete živi u prirodi, a nastavnik se zainati kao da će dijete studirati njegov predmet. Tako sam ja uvijek branila dječicu, a savjetnik me podržavao, normalno da treba biti objektivan, al' za dvojku...

Za svoj rad dobili ste i priznanja?

– Dobila sam Priznanje za Dan Općine Duga Resa, a novinar Davor Matijašić pisao je o meni za Večernji list. Ali najljepše je kad čovjek voli svoje zvanje. Jako je šteta, naročito učitelj biti, ako čovjek ne voli tu dječicu. Dolazila mi je prosvjetna savjetnica iz Zagreba. Zapravo su za pedagoški časopis proučavali rad u kombiniranim odjeljenjima pa je došla u Kestenak, gdje sam imala osmero đaka četverorazredna kombinacija . I sad ona pita pred mojom ravnateljicom: – Što mislite, Marija, kakvu sam vam ocjenu dala? Ja kažem: – Nisam ni zadnja ni prva, sredina zlatna! Ne volim ja samohvalu. Ali

mi je rekla: – Kod vas je najbolja ocjena, volite tu djecu. Kod vas – kaže – nema *ej, ti, ustani!* ili *ej, ti, sjedni!* nego *mileno, maleno*. Nije važno kako dijete sjedi, hoće sjediti tu na naslonu, a nogice na stolicu, važan je interes, da se dijete uživi u nastavu.

Kako su Vam djeca uzvraćala, jesu li Vas slušali?

– Evo jedan primjer. U Kestenku smo išli dan prije na izlet u šumu i onda sam im ja zadala *moj doživljaj s izleta* za domaću zadaću. Prozvala sam učenicu 4. r., a bila je odličan đak, da pročita svoj sastav. Čitala je čitala, jako lijepo. Ja kažem: – Donesi da pregledam, a ona je meni donijela prazan list. Toliku je tremu imala da se, sirota, upiškila od straha. Drugi đaci su gurali rukama jedan drugoga i došaptavali se *.popišanka*, a njoj je to još teže palo. Ja sam im objasnila da ne smiju nikome pričati za taj neugodan događaj i to je ostala naša tajna, u selu nitko nije znao, čak ni roditelji.

Ili (ne)zgoda s požarom u Maloj Kosi. Taman sam ja mislila prespavati jer su najavili kišu. Bila je drvena kuća, a peć već dotrajala, bez šamota. Nije jako dimilo, samo gdje je čavao zaboden, tu je kroz rupicu izlazio dim. Ja sam uzela čekić i udarila blizu peći, ovakve dvije grede su već bile užarene! Da nisam opazila na vrijeme, ja bih bila izgorjela! Malena dječica su se uplašila, ali ja sam im rekla: – Nema kukanja! Nismo imali ni bunara, imali smo burad pa smo kišnicu hvatali, ali djeca su me poslušala – netko je uzeo lavor, netko lončić, drži-ne daj.. I mi ugasimo taj požar.

U Kestenku smo znali cijeli dan provesti uz Koranu, nemalo kampirati. Ja im kažem *naučit će vas plivati*, a oni meni *pa mi znamo plivati!* To se rodilo na Korani, *plivali ko žabe*. Za marendu svako dijete doneše pogaću, a jedan mali Ranko doneše meni u torbici prosenu pogaću. – Mama послala – kaže. – Mi smo čuli da vi volite proju bolje nego tortu. Tako su oni brinuli o meni, ali i ja o njima.

Škola u Perjasici danas. Zapuštena, prazna, razbijena... Foto: Patris Šuper

Bilo je i da poslije nastave djeca nisu htjela ići kući. Ni roditeljima nije smetalo da ostaju dulje u školi; oni odu na kopanje, a ja čuvam djecu. Čitali smo bajke, svirali, pjevali, ali sam ja njih i hranila. Baš ovdje u Srednjem Poloju. Radila je školska kuhinja u Perjasici, ali nije bilo higijenski njima na biciklu voziti. I ja sam njima u trgovini ovako pakiranje domaćih keksa donosila, što nisu slatki; nisam dala da jedu napolitanke, da zubići ne propadaju. Čajeve smo pravili od ljekovitog bilja, brali smo hajdučku travu, gospinu travu, glogov čaj, pa šipak prvenstveno. Naša kuhinja je radila. Imala sam jednog učenika s posebnim potrebama, nekoga Gojka, ubio je tetku u ratu. Otac ostavio karabin, otac je kriv. Roditelji su ga zapostavljali, svu su hranu zaključavali, a bili su imućni. Moj Đuro donese čvaraka, on se najeo i pita *hoće li sutra biti opet*. A svi gledaju kako on to slatko jede. Drugi puta Đuro donese svima. Gojka smo kupali, bio je prljav, zapušten. Onda smo robu davali, kolege iz Duge Rese iz Vladimira Nazora kažu: – lako nama dok Marija tamo radi, ona njih hrani i oblači.

Nedostaje li Vam društvo u ovoj pustoši? Posjećuju li Vas bivši učenici

– Susrećemo se kada su blagdani, to su već oženjeni ljudi, ima ih po Australiji, Kanadi. Što se tiče društva, imamo prijatelje koji nas obilaze: katolički svećenici iz Lešća, Željko i Marinko, naši su veliki prijatelji, oni nas preko zime traže da dođemo. Već smo nekoliko puta kod njih boravili. I u Lipu smo išli kod svećenika Mate. A jednoga svećenika imamo u Trstu, prijatelja Giovannija. Svake godine dolaze nam prijatelji Talijani, i crkvu nam pokrivaju. Svake godine 17. listopada služi se misa na talijanskome, pa naša, po katoličkom i pravoslavnom obredu. Mi smo njima pružili ruku prijateljstva, a oni su nama uzvratili. Ja sam jedna od onih koji su dobili Orden za mir od gradonačelnika grada Trsta. Njihovi su preci tu izginuli u ratu 1942. u sukobu s partizanima. To su bili mlađi ljudi, konjica, a zarobila ih je Šesta lička, nije to bila Kordunaška. I umjesto da ih razmijene, strijeljali su ih pa na našu zemlju pobacali, u jamu, njih i konje, od crkve lijevo, malo dalje, na toj lokaciji. Jedan je jedini ostao živ, general Rafaelo, sad ima

preko 90 godina. Spašavao je ljudе: Srbe, Rome i napredne Hrvate da ne idu u konclogor, a na kraju je on završio u Auschwitzu, ali ga je spasio neki talijanski general.

Znači, i u ratu se može biti čovjek?

– Tko je bio čovjek, bio je čovjek i u ratu. I ja se sjećam što mi je majka pričala. Moja je mama imala troje djece, dva sina i kćerku. Ja sam mala bila, dvije-tri godine kad su Talijani, crnokošuljaši, upali u kuću. Moj otac je poginuo u partizanima, tražili su pušku. Majka je sakrila pušku pod drveni krevet, slama je bila, stroža. Starješina je jedan ušao, a tri vojnika su stajala na straži. Prvo što je bilo, on je digao strožu, a sa strožom je digao i pušku. On je to vidio, al' se napravio pred vojnicima svojim da nije. Kako ne bi video, ako nije video, čuo je kad je onaj drveni kundak udario u daske! On je to vratio i rekao na talijanskom: – Nema. Onda je prišao meni u kolijevci, uzeo me, ljaljao, tražio od vojnika bombona, čokolade, konzervi i rekao: – Ke bella piccola! Kad bude odrasla, bit će ke bella signorina. Eto vidite kako u čovjeku prevlada nešto ljudsko, sjetio se valjda svoje porodice...

Poruka za kraj?

– Budite dobri učenici i volite svoje profesore, to im puno znači.

Razgovarala: Katja Jozić, 7. r.
Mentorica: Branka Dojčinović

POKRENI (SE) – PROMIJENI (SE)

PODUZETNI PETAŠI

Učenici petog razreda pokazali su interes za kraćim oblicima poludnevne terenske nastave nakon lijepih iskustava provedenih u Ribniku, Žakanju i Ozlju.

Da bi nastavili upoznavati našu županiju već od iduće jeseni, potrudili su se da vlastitim poduzetničkim idejama i sposobnošću zarade, te su prodajom ukrasnih i uporabnih predmeta sakupili nešto novaca za sljedeću terensku nastavu.

Da su vrijedni i u školskom dvorištu, dokazuje i ovaj zanimljiv kutić koji povezuje sjećanje na naše prošlogodišnje volontere koji su izradili drvenu konstrukciju od oblica, a u koju su petaši zasadili cvijeće donoseći ga od kuće te donacijom za koju se pobrinula kuharica Ivana Marčac.

Na ovom mjestu odradujemo i neke sate književnosti jer je izvor maštete.

Pripremila: Razrednica Mirjana Vranić Šušlje

POSJET STOMATOLOŠKOJ ORDINACIJI

Učenici 7. razreda Osnovne škole Barilović 17. 1. 2014. posjetili su stomatološku ordinaciju u Bariloviću. Stomatologinja nam je održala predavanje o bolestima usne šupljine, te o tome kako bismo je trebali održavati. Svi učenici su obavili preventivni pregled usne šupljine i zubi. Patronažna sestra nam je izmjerila tlak i krvni šećer. Puno smo saznali, te se usput zabavili.

Na slici: Učenici 7. razreda i patronažna sestra Antonija Želježnjak

Ema Lasić i Katja Jozić, 7. r.

KNJIGE ZA KNJIŽNICU

Mladi knjižničari, učenici sedmog, petog i osmog razreda, ove su godine doista bili aktivni i imaju o čemu pričati, a dosta je i zapisano na našoj mrežnoj [adresi](#). Ali ono po čemu ćemo ovu godinu najviše pamtititi i ono što smo podijelili s drugima i što ostaje cijeloj školi na korištenje je kupnja knjiga iz donacije OIKON-a, instituta za primjenjenu ekologiju u iznosu od 2000 kn. Nabavili smo neke potrebne i nedostajuće lektirne i neke žuđene izvanlektirne naslove i na Dan hrvatskih knjižnica 11. studenoga predstavili ih po razredima, a najatraktivnija, bez obzira na uzrast, pokazala se knjiga o dinosaurima – animirani 3D vodič s velikim POP UP posterom.

Branka Dojčinović, knjižničarka

ŠKOLSKI SPORT

Piše: Robert Magdić, učitelj tjelesnog odgoja

OLIMPIJSKI DAN

S početkom školske godine počele su i sportske aktivnosti u kojima su sudjelovali mnogi učenici. U rujnu smo obilježili Olimpijski dan tako što smo na trenutak unijeli dašak onih sportskih aktivnosti u kojima su se nekoć natjecali stari Grci. Prezentirali smo tehnike skokova u dalj, skokova u vis, bacanja koplja i kugle, a najzanimljivije su bile borbe u hrvanju slobodnim stilom u perolakoj i superteškoj kategoriji. Lovorovim vijencima okitili su se Franjo Erić u perolakoj i Petar Spudić u superteškoj kategoriji.

GIMNASTIKA

U rujnu su počeli upisi u gimnastičku sekciju koja je dobila nove gimnastičarke i gimnastičare. Nakon nekoliko uvodnih sati počele su pripreme za 5. prvenstvo u gimnastici OŠ Barilović. Do veljače je proliveno puno znoja i uloženo mnogo truda, ali samo najbolji su se okitili medaljama.

Dana 19. veljače 2014. organizirano je prvenstvo škole u ženskoj i muškoj konkurenciji. Sudjelovalo je 17 učenika (11 djevojčica i 6 dječaka), a u dobroj atmosferi glavnu su riječ imali suci Gimnastičkog kluba Sokol. Najbolje gimnastičarke bile su: Andreja Dujam (zlatna medalja), Anamarija Bukovac (srebrna medalja), Mirna Milčić (brončana medalja), četvrtu mjesto osvojila je Karla Belavić, a peto mjesto Ena Krajačić. Kod gimnastičara najbolji su bili: Tomislav Župčić (zlatna medalja), Antonio Vratarić (srebrna medalja), Dominik Krivačić (brončana medalja), Martin Štefanac - četvrto mjesto, Tomislav Štefanac - peto mjesto i Marko Belavić - šesto mjesto.

Navedeni učenici predstavljali su našu školu na Županijskom prvenstvu u OŠ Grabrik u Karlovcu. U jakoj konkurenciji sudjelovalo je 12 gimnastičkih ekipa, 8 ženskih i 4 muške. Naši dječaci osvojili su odlično 2. mjesto iza OŠ Dubovac u sastavu: Tomislav Župčić, Marko Belavić, Dominik Krivačić, Martin Štefanac i Tomislav Štefanac. U konkurenciji 3. i 4. razreda Tomislav Župčić osvojio je 2. mjesto, a Martin Štefanac 3. mjesto. Naše djevojčice osvojile su 7. mjesto s mnogo boljim završnim ocjenama nego lani, a za našu školu nastupile su: Andreja Dujam, Anamarija Bukovac, Mirna Milčić, Karla Belavić i Ena Krajačić.

NOGOMET

U veljači je naša nogometna selekcija sudjelovala na općinskom prvenstvu u OŠ Vladimir Nazor. Pod vodstvom našeg učitelja i poznatog nogometnog zaljubljenika Josipa Novosela naši nogometari osvojili su treće mjesto u sastavu: Petar Spudić, Franjo Erić, Janko Luketić, Jurica Spudić, Marko Marčac, David Stanković, Domagoj Krivačić i Mateo Stanković.

ZAKOTRLJAJMO JE SVI!

Već od najranijih dana shvatio sam kako me veže velika ljubav prema sportu, osobito prema *najvažnijoj sporednoj stvari na svijetu*, nogometu. Kako dolazim iz obitelji koja obožava nogomet, praćenje utakmica bila je obavezna stavka mojeg života svakog vikenda. Otac i ja smo veliki rivali, on je strastveni navijač Dinama, a ja Hajduka pa si možete zamisliti derbije u našoj kući! Znalo je *pakleno* biti, nogomet u krvi, strast i navijanje te obavezne grickalice koje je mama marljivo nosila. Strastveni navijač se ne odvaja od ekrana dok je *tekmal*. Majka ponekad prati s nama utakmice i uvijek se prikloni ekipi koja pobjeđuje te na taj način izazove velike rasprave između oca i mene. *Taj* moj davnih je dana igrao za „Lolu Ribara“ te *haklao* po ledinama svojeg sela tako da više voli klasičniji tip igranja nogometa dok novije generacije, uključujući mene, ipak vole, kako se kaže, nogomet modernijeg doba.

No, vratimo se na početak. Sve to uvjetovalo je da me roditelji upišu s 9 godina u Nogometni klub „Duga Resa“. Kakav je to samo osjećaj bio, kopačke izglađane i jedva čekaju zaigrati na mojim nogama. Kako živim u Podvožiću, na treninge se naravno išlo bicikлом. Kiša, snijeg, sunce... Ništa me nije spriječiti moglo. Bio sam prisutan na svakom treningu, svakoj utakmici, na kojima su me obavezno

bodrili roditelji kao da je riječ o ligi prvaka, a ne županijskim prvenstvima! Igrao sam napadača ili u narodu popularno zvanog *centarfora*. Svojim zalaganjem na terenu i golovima uvijek sam bio u udarnim postavama svojeg kluba. Ljudi su me često znali pitati pa, *Josipe, kako ti se samo da svaki dan „mlatiti“ bicikлом u Dugu Resu?* Ponekad sam se i ja znao zapitati, da odustanem? Hladno je vani, vruće je... Međutim, ljubav prema lopti uvijek bi presudila.

Nakratko ćemo se vratiti opet na početak, na pitanje što sam u djetinjstvu dobio nogometom osim modrica... Dobio

sam znatno više nego što sam mogao i zamisliti. Tijekom igranja video sam sela i gradove koje možda nikada ne bih posjetio, stekao sam brojne prijatelje s kojima se još i danas družim, prijatelje s kojima sam kao klinac branio boje svog voljenog kluba. Sport je neizostavni dio mene, aktivno po klubovima igrao sam do svoje 25. godine, krenuvši od „Duge Rese“, preko „Mrežnice“ iz Zvečaja do VOŠK-a (Vatrogasnog omladinskog športskog kluba) iz Belavića. Zatim sam odlučio pomoći mladima da krenu pravim putem, ponajviše djelujući kao promotor sporta kao važnog aspekta života.

Zaboravimo li nakratko nogomet, sport je ljubav s kojom se čovjek rađa, sport je ono što mlade vodi na pravi put, uči disciplini i zdravom životu. Stjecanje novih poznanstava, putovanja i osjećaj pripadnosti te važnosti u sportskom okruženju. Potičući mlade na bavljenje sportom uvidio sam kako djeca koja se bave određenim sportom pokazuju napredak i u drugim sfarama života, od škole pa do ponašanja i vlastitog mišljenja o sebi. Tijekom pisanja shvatio sam kako su igrački dani jedni od najljepših u mom dosadašnjem životu, lopta se *zakotrljala* i odvela me na pravi put. Ljudi moji, zakotrljajte je i vi!

Josip Novosel, mag. prim. educ.

Izlazak na borilište

PUT DO USPJEHA

Ja sam Nika, imam 13 godina i treniram taekwondo. Treniram već 8 mjeseci i imam drugi žuti pojас.

Kada sam na televiziji na ljetnim Olimpijskim igrama u Londonu vidjela Luciju i Anu Zaninović, izgledalo mi je zabavno i svaki sam dan nagovarala tatu da me upiše u TKD klub „Karlovac“. U tom isčekivanju prošla je jedna školska godina. Kada sam krenula u 7. razred, na ulazu u školu vidjela sam plakat na kojem je pisalo da će treneri iz TKD kluba „Karlovac“ doći u našu školu i prezentirati nam borbe i vještine. Stigli su u pravi čas i tata me upisao.

Treninge imam utorkom i četvrtkom u školi, a subotom i nedjeljom u Atomskom skloništu pored Gimnazije u Karlovcu. Uz školu, učenje, pisanje zadaće, pomaganje obitelji i svega ostalog, ipak se nađe vremena i za tih 8 sati tjedno.

Do sada sam bila na jednom natjecanju – Čigra Open u Zagrebu 11. 5. na kojem sam osvojila drugo mjesto u kategoriji kadeti. Trener mi je rekao bih mogla ići na europsko prvenstvo u Azerbajdžan i slična natjecanja, a ako budem imala uspjeha, mogla bih ući u hrvatsku taekwondo reprezentaciju što bi mi onda osiguralo stipendiju Grada Karlovca. Otkad treniram, malo sam se promijenila. Više pomažem obitelji, malo više učim i više ne gledam TV toliko kao prije, jer nemam vremena. Osjećam da sam uspješnija, izdržljivija i manje osjetljiva, mogu podnijeti udarce i padove jer znam da se uvijek mogu ustati i ići dalje. Treninzi su mi pomogli i sa zdravljem. Bolje se osjećam, a svi mi kažu da sam se dosta promijenila i u fizičkom izgledu. Kada se pogledam u ogledalo, vidim drugu osobu, kao da to nisam ja nego da je to neka druga Nika.

Moj trener Petar Lukežić rekao mi je da samo zacrtam svoj put i da ga samo slijedim pa ću doći do svoga cilja. Te su me riječi ohrabrike i potaknule da više treniram. Vjerujem da ću uspjeti.

Nika Marčac, 7. r.

Kružni udarac

Foto: Siniša Štefanac

LJUBAV ZA NOGOMET

Moj mlađi brat Antonio i ja treniramo nogomet deset godina, dok najmlađi Luka, koji sad pohađa četvrti razred PŠ Belaj, trenira već osam godina. Promjenili smo tri kluba. Prvo smo igrali u NK „Duga Resa“, pa u NK „Ilovac“, a sad smo u NK „Karlovac“. Prošao sam četiri kategorije, sad završavam petu. Prvo sam bio prstić, limač, mlađi pa stariji pionir te na jesen prelazim u kadete. Sad završavam osnovnu školu i nadam se da ću nastaviti školovanje za arhitektonskog tehničara. Ali nogomet mi je najveća ljubav u životu i jednog dana želim se njime profesionalno baviti. Za nogomet sam se puno odricao, npr. prijatelj ide na kupanje, ja na trening, ali nikada nisam zbog toga požalio. Imam vrlo dobre trenere koji nas ne uče samo nogometu nego i kako postati dobrim čovjekom. Uz nogomet stječemo nova prijateljstva i iskustva koja će nam pomoći u životu. Braća i ja volimo nogomet i ne mislimo se baviti njime samo iz zabave nego želimo nešto postići.

Antonio i Franjo Erić kao prstići
NK „Duga Resa“ uoči svoje prve
utakmice

Franjo Erić, 8. r.

**Igrokaz - pantomima 3. r. PŠ Belaj s
temom *Obrazovanje od prvog
razreda do diplome.***

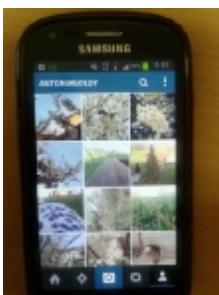
I NA KRAJU – NOVI POČETAK

Pred sam kraj školske godine, 11. lipnja, obilježili smo, a pred zadnjom stranicom našeg školskog lista bilježimo početak proslave čiji nastavak slijedi na jesen – 110. godišnjice škole u Bariloviću. Stoga smo se još jednom okupili na integriranom danu, svi učenici i učitelji škole, ali ovoga puta ne samo mi. U goste smo pozvali i bivše učenike i učitelje škole da nam ispričaju iz prve ruke kako je nekada bilo – zgrada, učitelji, torbe, igre.... I svi su se s radošću odazvali i podijelili s nama svoja sjećanja. Sve smo intervjuje snimili videokamerom tako da su ti zapisi postali dio buduće proslave.

Gost učenika 1. razreda PŠ Belaj i učenika PŠ Siča bio je Renato Ilić, današnji učitelj u PŠ Belaj, koji je bio i dijete učitelja i učenik naše škole. Drugi razred PŠ Belaj prethodno se dobro pripremio za integrirani dan. Učenica Marija Škrtić zapisala je sjećanja svoje prabake na školske dane otprije 70 godina, a filmski su zapisali razgovar s Gordanom Spudić koja je pohađala OŠ Barilović tijekom Domovinskog rata, kada je bila srušena. Učenici 3. r. PŠ Belaj doveli su Dragana Škrtić, još jednu učiteljicu, a našu bivšu učenicu. Rodom je iz Barilovićkog Leskovca, a radila je kao učiteljica razredne nastave u PŠ Siča. Sada živi u Podvožiću i predaje informatiku u OŠ Banija. Učenici PŠ Leskovac Barilovički snimili su intervju s bivšim učenikom Marijom Spudićem, danas tatom učenika Ante i Ivana Spudića. Prvi i drugi razred matične škole istraživao je imena bivših učitelja i učiteljica. Ispisali su ih na plakat i pročitali na prezentaciji. Treći i četvrti razred matične škole intervjuirao je bivšu učenicu, a danas tajnicu škole i majku dvojice naših učenika Andreju Štefanac. Peti razred ugostio je pravu glumačku zvjezdu, nekadašnjeg barilovićkog đaka Zlatka Ožbolta. Dao nam je intervju, strpljivo odgovarao na pitanja publike i požurio u Zagreb, gdje živi i radi, uz obećanje da će rado doći na naš poziv i sljedeći put nam nešto odglumiti. Šesti razred ugostio je načelnika Dražena Perakovića koji je svojim spremnim odgovorima potvrdio da nije uzalud prvi čovjek Općine Barilović. Sedmi razred omogućio nam je da bolje upoznamo poštara Stjepana Marčaca, bivšeg učenika i našeg svakodnevnog gosta, a učenici osmog razreda razgovarali su o učeničkim i učiteljskim danima s umirovljenim učiteljem PŠ Belaj Ivanom Škrtićem.

Integrirani dan s bivšim učenicima i učiteljima bio je doista zanimljiv i poučan, pokazao nam je da naš učiteljski poziv ima smisla jer postajemo dio nečijeg odrastanja. Nastavak slijedi...

B. D.

INSTAGRAM

Instagram je neka vrsta društvene mreže. Na nju možemo postavljati i uređivati fotografije. Korisnici mogu lajkati i komentirati fotografije drugih korisnika. Česti korisnici Instagrama su

poznate osobe. Na Instagramu se mogu samo postavljati slike, a ne i status kao na Facebooku. Na Instagramu ne možemo gledati nečije slike ako nas ne „prate“. Možemo snimati i te videouratke postavljati na Instagramu. Možemo označiti korisnika na fotografiji ako se nalazi na njoj. Možemo saznati neke obavijesti, npr. ako je netko lajkao ili komentirao neku od naših slika.

Antonija Goldašić, 7. r.

A di sad?
OŠ BARILOVIĆ

8

Slijeva nadesno, stoje: Andreja Papa, asistentica u nastavi, Kristina Šeketa, Jurica Spudić, Marin Mejaški, Petar Dobrinić, Petar Spudić, Petra Poljak, razrednica; sjede: Marija Trgovčić, Katarina Živčić, Antonija Polović, Franjo Erić, Janko Luketić i Mirna Marčac. Martina Bukovac i Stjepan Mihalić nisu na fotografiji.

i četvrtog dana iz Selca

Sretno smo doputovali! Učitelj Renato, učiteljica Anka i 19 učenika. A sada strpljivo čekamo ulazak u Klovićeve dvore.

Dragi moj Kloviću!
Želim postati slikar poput tebe!

Nakon napornog prijepodneva rashladimo se u moru.

Kreativni i maštoviti crteži, napreduju pod budnim okom učiteljice.

Kamen i pustoš otoka Krka, vodi prema spilji Biseruki.

Reprezentacija Hrvatske je izgubila, ali je zato reprezentacija škole osvojila prvenstvo!

Škola u prirodi,
Selce 2014.

Bilo je lijepo, ali doma je najljepše! Doviđenja!

Pozdrave prenijela: Učiteljica Anka Grman

